

Godenschemering

Marcellus Emants

bron

Marcellus Emants, *Godenschemering*. H. Pijttersen Tz., Sneek 1883.

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/eman001gode01_01/colofon.htm

© 2004 dbnl

[Inleiding]

De Heer Pijttersen verzoekt mij voor *Godenschemering* een toelichting te schrijven. Ik acht dit overbodig, maar ben bereid door middel van eene korte inleiding aan zijn verlangen te gemoet te komen, omdat er waarheid ligt in zijn bewering, dat het groot aantal vreemd klinkende namen bij den eersten aanblik lezers zal afschrikken.

Ik zeg: bij den eersten aanblik, want onder het doorlezen moet het spoedig blijken, dat men op den duur slechts met weinige namen te doen heeft. De overigen blijven van zeer ondergeschikt belang voor den loop van het verhaal, en vingerwijzingen naar een bekend onderstelde Mythologie zijn zij geen van allen. De schildering van de karakters, zoowel als van de handeling, zal - hoop ik - ook voor hem duidelijk zijn, die van Odien nooit anders dan ter loops hoorde gewagen.

De volgende zinsneden hebben dus ten doel eene aanwijzing der hoofdpersonen te geven en een onmiddelijk-te-huis-geraken in het gedicht te bevorderen.

VI

In Asgaard - een hemelsch verblijf, dat men zich ergens boven de aarde (Midgaard) verheven moge denken - wonen de Asen en Asinnen, de Walkuren en de schimmen der in den strijd gesneuvelde helden. Ofschoon nu en dan, ter afwisseling, ook goden en godinnen genaamd, versta men onder Asen en Asinnen wel *zeer* machtige, maar geenszins *almachtige* wezens. Odien, hun vorst, (ook Alvader, Zegevader, Ravengod geheeten) heeft bij zijn vrouw Frikka twee zonen: Toor, den dondergod en Balder, den zonnegod. De bloedverwantschap, die soms tusschen Odien en de overige Asen aangenomen wordt, doet hier niets ter zake. In het gedicht komen nog als Asen voor: Freir, de god des vredes, Bragi, de zanger, Forsete, de god des rechts, (Balders zoon), Heimdaal, de wachter van de hemelsbrug, Hermoder, de bode der Asen, de blinde Hoder, Tuur, Oller, Widar, Wali, Nîurd, benevens de Asinnen: Sief, vrouw van Toor, Nanna, vrouw van Balder, Idoena vrouw van Bragi, Freya, zuster van Freir, Skadi.*

De Walkuren (waarvan Rist en Mist met name worden genoemd) zijn strijdbare maagden, welke de gevallen helden uit het slaggevoel naar Asgaard voeren. Zij kunnen als Odiens lifwacht beschouwd worden, en dienen daarenboven als schenksters bij de maaltijden.

Elke Ase heeft in Asgaard zijn paleis. Dat van Toor

* Aegier, de zee-god, wordt niet tot de Asen gerekend.

VII

heet Bilskirnir, dat van Balder Breidablik, dat van Frikka Fenzaal; de namen der overigen zijn van minder belang. Bovendien bevindt zich daar Walhal, de zaal waar goden en helden vereend aan den disch plaats nemen en mede (bier) drinken.

Op het Ida-veld oefenen Asgaards bewoners zich in het vechten. Wie niet in den kamp sneeft moet na zijn dood in Hel verblijven, een somber oord, dat men zich onder de aarde moge voorstellen, en waarover Hela heerscht.

Op aarde (Midgaard) eindelijk leven: de reuzen of Joten, waartoe Tiassi en Farbauti behooren, de Wanen en de Alfen (met welken de lezer weinig te maken heeft) en de menschen. De eersten kunnen als de natuurlijke vijanden beschouwd worden der Asen, die hen overwonnen hebben en genoodzaakt het beste deel van hun gebied aan de zwakke menschen af te staan.

Ten slotte is al wat leeft onderworpen aan een onbekende macht, welker wil door de drie Nornen Oerd, Verandi en Skoeld (verleden, heden, toekomst) ten uitvoer wordt gelegd.

Misschien zou het sommigen aangenamer in de ooren hebben geklonken hadde ik in plaats van Odien, Toor enz. Wodan, Donar enz. gesteld en dus over het gedicht een ietwat nationalere tint gelegd. Dan echter had Loki's rol moeten vervallen, daar men van hem te weinig

VIII

sporen bij ons aantreft. Om hem te kunnen behouden behield ik ook de Scandinavische namen, en het gedicht moge zelf bewijzen of ik daarin wel deed. Om zijn eigenaardige verhouding tot Asen, Joten en menschen - eene verhouding welke de Edda m.i. wettigt - wees ik in deze inleiding zijn plaats naast of in een dezer soorten van levende wezens niet nader aan. Welke deze verhouding is moet de loop van zaken ophelderen; zijn vrouw heet Siguun en zijn zoon Narwi.

's GRAVENHAGE, 28 Augustus 1883.

MARCELLUS EMANTS.

Zang I.

Nog eenmaal dreunde in verre verte dof
Toors mokerslag. Daarna was 't alom stil. -

Ter aarde roerloos uitgestrekt, sloeg weer
Tiassi langzaam de oogen op. Juist zag
Hij eed'len Balder, gloeiende van toorn,
Het vurig zonnepan de gouden poort
Des hemels binnensturen, nam ook nog
De strijdb're maagden waar, op donk're rossen,
Aan 't zwijmend zwerk, in wilde vaart,
Een heldenschaar naar Odiens Walhal voerend,

En staarde toen in stillen nacht.

Hoewel

Slechts licht geschramd, verhief de reus zich niet
Van 't bloedig veld. Zooals het stoute plan,
Door hem beraamd, was ook zijn moed gebroken.
Verdrag en eeden trotsend had hij driest
Het Joten-heir in 't vruchtbaar land geleid,
Eens 't eigendom der reuzen, thans den mensch,
Der Asen lieveling, door Odien toe-
Gedeeld. Den ingedamden stroom gelijk,
Die, aangezwollen en door 't stormgeweld
Gezweept, eensklaps zijn kerkerwanden doorbreekt,
En wijd en zijd de wilde baren stuwt,
Was 't reuzenleger moordend voortgedrongen.
Eerst aan den ingang van het dal, dat kern
En grens van 't menschenrijk vereende, was
Tiassi's bende op tegenstand gestuit,
En aan de spits van Walhals Asen had
Alvaders speer hem daar de zege ontruikt.
Zoodra in 't heetst van d' ongelijken kamp
Hij goden in 't gewoel zich had zien mengen,
Door Wali's schichten vrees en dood verspreiden,
Bij elken slag van Heimdaals flikk'rend zwaard
Een Jote vallen met gespleten kruin,
Door éénen mokerworp van Asa-Toor
Zieltogend zeven broeders nederzinken,
Terwijl zijn sterke knots, een riet gelijk,

Zich boog op 't Asen-schild, zijn pijlschat
 Als vogeldons omdwar'ide door de lucht,
 Had ras de strijdlust hem begeven. Angst
 Was loodzwaar in zijn forschen arm gedaald,
 En ruggelings had in 't vertrapte gras
 Hij, met gesloten oogen, als gewond,
 Zich macht'loos neder laten vallen. Tal
 Van knotsensplinters, matte pijlen, speren,
 Ook lijken waren op hem neêrgestort,
 Maar aan den dood was hij alleen ontsnapt.

Lang bleef hij moedeloos ter aarde liggen,
 Den tijd herdenkend toen geen Asenwil
 Der Joten macht in Midgaard had gefnuikt.
 Thans was aan Odien de opperheerschappij;
 Geen weêrstand baatte; hem bleef steeds de zege;
 In zijne hoede heerschte op aard' de mensch. -
 Dus mijm'rend had hij 't wrokkend reuzenoog
 Noordwaarts naar 't hemelsch Asgaard heengewend,
 Toen 't plots'ling was of aan den horizont
 Een zee van vuur in wilden golvendans
 Haar bloedrood schuim hoog opwierp in de lucht.
 In 't midden van dien flakkerenden gloed
 Zag hij eerst flauw, maar allengs helderder
 Gestalten nader zweven... twee vooraan...
 't Was Odien zelf met Frikka aan zijn zij...
 Daarna een schitterenden drom van goôn

En van godinnen.

 Looch'nen kon hij 't niet -
Ondanks zijn toomeloozen nijd - dat gansch
Zijn ziel met eerbied en ontzetting werd
Vervuld bij 't zien van Odiens majesteit.
Wie troont zoo fier als hij, den gouden helm
Op 't machtig hoofd, de breede borst beschermd
Door 't gouden harnas, op een melkweit ros,
Den achtvoet, dien geen stormwind ooit verwon?
Wiens vuist omklemt een speer, waaraan een Alf
De macht verleende nooit haar doel te missen?
Wiens oor bezit een sneeuw wit ravenpaar,
Een Hoegien en een Moenien evenarend,
Voor welken niets verborgen blijft op aard"?
Wel moest Tiassi den geduchte haten;
En toch, hoe lieflijk is zijn lach, hoe zacht
De blik, die thans op Frikka neerdaalt! - Zij
Is zeker waardig Odiens troon te deelen.
Bij 't dartlen van het vlugge lossenspan,
Dat voor haar wagen draaft naast Odiens ros,
Omgeeft het fladd'rend haar heur blank gelaat
Als met een dichten kran van gouden stralen.
Geen schoonheid, die niet voor de hare taant,
Als voor den zonneglans de morgenster.
Geen mannenoog, dat aan haar blik weerstaat,
Want heller nog straalt Frikka's oogenpaar
Dan 't edelst kleinood op haar vlek'loos kleed,

Dat, dicht bezet met flonkerende steenen,
 Geweven schijnt uit Bifrost's kleurenpracht.
 Hen volgt in volle vaart een dichte schaar.
 Nauw heeft Tiassi tijd op 't zilv'ren zwijn
 De wreed verlaten Freija te onderscheiden,
 Wier oog om Oder steeds van tranen blinkt,
 En naast haar, op den gouden ever, Freir,
 Den vredevorst, den wapenloozen god.
 Sief, Toors geliefde vrouw - wier gouden haar
 Door Loki's list geroofd, door Alfen-kunst
 Bedrieg'lijk in metaal werd nagebootst -
 Berijdt met Tuur - den held wiens ééne hand
 Meer dan een menschenheir te vreezen is -
 Den bokkenwagen van den dondergod.
 Naast dezen ziet Tiassi Heimdaal nog,
 Den trouwen wachter van de hemelsbrug,
 Den ziener, die door 't nacht'lijk duister spiedt,
 En eind'lijk naast eerwaarden Bragi, wiens
 Vergrijsde baard tot aan zijn gordel reikt,
 Des zangers jonge gade Idoena, die,
 Zijn gouden harp in de armen klemmend, ook
 Den korf met heilige appelen bewaakt,
 Welke aan de goden jeugdig leven schenken

Haar ziende sprong de Jote fluks omhoog.
 Hoe dikwerf reeds had vuur'ge liefdedrift
 Zijn aderen doortinteld bij haar aanblik!

Hoe dikwijls reeds had zich de ruige hand
 Verlangend naar de aanminnige uitgestrekt!
 't Was al vergeefs geweest. Geen enk'le blik
 Was uit haar oog hem troostend toegesnel;
 In Asgaard vond een Jote slechts verachting.
 Toch vlamde de oude hartstocht weder op;
 En had hij 't breed gevederd wiekenpaar -
 Een reuzen-adelaar ontroofd - thans aan
 De sterk gespierde schouderen gevoeld,
 Doldriftig waar hij wis haar nagevloegen.
 Maar 't logge lijf hing loodzwaar neer op de aard';
 Zijn blik alleen rees naar den hemelboog.

Terwijl dus mijm'rend hij naar boven tuurde,
 Werd de opgeheven arm hem zacht gedrukt,
 En aan zijn zijde, als uit den grond verzezen,
 Ontwaarde hij een onbekenden man.
 Scherp was de blik, welke uit het staalgrijs oog
 Tiassi als een dolksteek trof, die hoofd
 En hart doorboorde. Rossig schenen haar
 En baard; van Joten-kracht getuigden de armen,
 Maar 't was den slanken voeten aan te zien,
 Dat hen in sprong of loop geen reus verwon.

'Zij drijven weer den spot met ons, mijn vriend;
 Geen reuzenpijl bereikt den wolken-weg.
 Ziet ge aan den horizont die vlammen-zee

Haar roode stralen schieten in den nacht?
 Uit Walhal komt het bloedig schijnsel voort,
 Van Loki's vreugdevuur op Odiens last,
 Den val der reuzenmacht ter eere, ontstoken.'

Hoewel de vreemde op vriendelijken toon
 Gesproken had, toch was Tiassi schuw
 Teruggeweken, strak, met donk'ren blik,
 Hem in de stekende oogen starend, voor
 Hij achterdochtig vroeg:
 'Wie zijt ge, man?
 Geweldig woedde 't wilde goden-heir;
 Bezaaid met reuzenlijken is de grond.
 Zijn moker werpend volgt de woeste Toor
 De vluchtelingen na, en ik allen
 Ontging den dood door list. Noch stof, noch bloed
 Kleeft aan uw dichten baard, uw huid is heil,
 Van angzweet vrij uw voorhoofd, Asen-list
 Ontstraalt uw lossen-oog.... terug, terug,
 Of vrees mijn knots! Geen Jote noem ik u!' -

Wantrouwend hief de reus zijn wapen op,
 Maar de onbekende week.

 'Laufeja's zoon
 Heeft eerbied voor Tiassi's forschen arm.'

Verwonderd liet de Jote 't wapen zinken:

'Laufeja's zoon?... Van ouderdom gebukt
 Gaat thans Farbauti. Eeuwen is 't al her,
 Dat hij alleen de macht der Asen trotste,
 En door zijn moed Laufeja's liefde won....
 Wel was zij schoon, door Frikka selv' benijd;
 Toch blonk zij meer door schrandereid nog uit.
 Diep in de duist're toekomst drong haar blik;
 Uit lijnen van de hand voorspelde zij
 Wie vallen moest in d' eersten worstelstrijd.
 Haar raad versmaadden zelfs wijze Alfien niet,
 En zeker ware meen'ge nederlaag
 Aan 't Joten-heir bespaard geworden, hadd'
 Alstoen een zwerver niet, het dwalen moê,
 En allen onbekend, ons land bereikt.
 Gastvrij nam hem Laufeja's vader op.
 Zijn honger werd gestild, zijn dorst gelescht,
 En niemand vroeg van waar hij was gekomen.
 Doch bij den aanblik van Farbauti's bruid
 Ontstak hij dra in heeten liefdegloed.
 Geen dankbaarheid woonde in zijn snoode ziel,
 En als een dief verdween hij met zijn buit
 In donk'ren nacht.... Veel manen groeiden aan
 En bluschten uit.... Geen reuzen-oog heeft ooit
 Farbauti's bruid teruggezien. Daarom,
 Bewijs mij dat uw mond de waarheid spreekt,
 Die zulk een valschen roover vader noemt?'

Ras had zijn antwoord de onbekende klaar:
 'Wijs heet ik, die ter rechter ure twijfelt,
 En zonder onderpand geen vriendschap schenkt.
 Ware als Tiassi elke reus geweest,
 Farbauti's wreed verlaten bruid zon thans
 Aan Helheims ingang niet op wraak.... Ge rilt,
 Als voelde uw hals reeds Hela's kouden greep.
 Nog hebt ge tijd, mijn vriend. Verban het spook,
 Dat in uw angstig brein ik deed verrijzen.
 Toen 'k deze hand u op den schouder lei,
 Gleed een aanval'ger beeld uw oog voorbij.
 Van vuur'ge liefde blaakt uw Joten-hart,
 En gaarne gaf Tiassi 't leven prijs,
 Mocht hij Idoena's leest een enkele maal
 Omknellen met de machtige armen.'

Nu

Ontgleed de knots Tiassi's forsche vuist;
 Ootmoedig boog hij 't borst'lig hoofd ter aarde:
 'Niet loog uw mond, o! wijze man. Uw blik
 Dringt diep in 't hart, dat zich verborgen waant.
 't Is wel Farbauti's schoone bruid geweest,
 Die u het aanzijn schonk en zulk een macht.
 Doch wie ge ook zijt, Tiassi noemt u broeder.
 Wil medelijden hebben met zijn smart;
 En werd uw oog door Nornen-gunst gescherpt,
 Zoo stil den twijfel, die mijn ziel doorknaagt,
 En leer mij 't lot, dat aan mijn liefdegloed

De Norne in heil'ge runen heeft beschikt.'

Een glimlach vol verachting deed den mond
Des onbekenden trillen, toen zijn blik
Op 't plumpe lichaam aan zijn voeten viel.
Spot lichtte in 't staalgrijs oog, en 't antwoord draalde.
Toch was de toon vol ernst waarop hij sprak:
'Een wijze alleen kan wijze vragen doen,
Maar ook voor hem blijft vaak het antwoord uit.
Edoch 'k heb deer'nis met Tiassi's leed,
En gaarne wil ik hem behulpzaam zijn
Met alle krachten, die ten dienst mij staan.
Naar Aegiers woning trokken de Asen heen.
Op versche mede noodde hen de god
In 't nieuw paleis, dat van kristal en goud
Een ijsreus onder 't watervlak hem bouwde.
Ook Bragi's jonge vrouw zit aan den disch,
En vult den beker voor den ouden zanger.
Gaan we insgelijks er heen, schoon ongenood.
Teer van gevoel is elke zachte vrouw.
Wellicht neemt zij verschrikt de vlucht, wanneer
De dronken goón met dond'rend stemgeluid
De dreunende echo's wekken in 't kristal;
En dan... Wat mart ge? Staat u 't plan niet aan?'

'Helaas! Ik liet mijn wiekenpaar te huis,
En lang is door 't gebergte heen de weg

Naar Aegiers woning.’

‘Zet die zorg op zij,

Mijn vriend. Klim op de rots, bestijg mijn rug,
Omvat mijn nek, en houd het oog gesloten.’

Niet zonder moeite bracht de logge reus
‘t Bevel ten uitvoer; doch ter nauwernood,
Verdween het starrenschijnsel voor zijn blik,
Of fluitend gierde een stormwind langs zijn hoofd,
En dreigde d'ijz'ren greep der vingers los
Te rukken, die, des rossen hals omvattend,
Als ketenschakels sloten in elkaar.
Met moeite bood hij weerstand aan 't geweld.
Verlamd in de armen, duizelend van angst
Dacht hij zijn eind nabij, toen reeds zijn voet
Een vasten steun teruggevonden had,
En voor zijn blik des zeegods trouw'loos rijk,
In 't maanlicht fonk'lend als een zilverstroom,
Tot aan den horizont zijn golven stuwde.

‘Toef hier,’ sprak de onbekende, ‘tot ik keer,
Of tot ge zelf de liefelijke ontwaart.
Dit rotsblok zij uw schild voor 't spiedend oog
Van Aegiers sluwen dienaar, Foenafengr.’

Zoo sprekende liet hij den reus allen,
En schreed op d' oever toe, waar Foenafengr

Den ingang van het zeeslot hoedde. Snel
 Rees deze omhoog met dreigend handgebaar,
 Maar voor 't berouw werd hem geen tijd gegund,
 En over 't lijk heen ging Tiassi's vriend
 Met lichten tred 't kristallen voorhuis binnen.

Verbleekt als door een killen najaarsdamp,
 En in de grauwe diepte van den gang
 Vervloeiend als een schuimvlok in de zee,
 Bestraalde maneschijn zijn eerste schreden.
 Grootoogig grijnsden hem gedrochten aan,
 In stouten aanval door 't kristal gestuit.
 Doch spoedig werd hij - verder neergedaald -
 Gansch in de zwartste duisternis gehuld.
 Rondtastend schreed hij langzaam voort, alleen
 Door 't galmend feestruoer geleid, totdat
 Een schemerglans opkroop langs 't hellend pad,
 Waarboven 't allengs stijgende gewelf
 Zijn koene bogen wijd en wijder strekte.
 Weer vlugger ging hij thans op 't schijnsel af,
 Dat, immer breeder glanzend, voor zijn oog
 Weldra des zeegods feestzaal opensloot.
 Nu kon hij tusschen dubb'le zuilenrij
 Van fonk'lend goud, dat spiegelde in 't kristal,
 Om Aegier aan den langen disch vereend,
 Zich de Asen met den versch gebrouwen drank,
 Die in den ijskelk koelde, laven zie.

Gelach en scherts weergalmden door de zaal,
 Van feestvreugd straalden de oogen. - Onbemerkt
 Zag hij een pooze 't schitt'rend schouwspel aan,
 Van Aegier af de beide reeksen monst'rend,
 Die op den gouden troon aan 't hooger eind',
 Alvaders majesteit te zamen bond.
 En toen zijn blik op Odien rusten bleef,
 Wiens mond het god'lijk lachen zacht omspeelde,
 Waaraan geen hart van Ase, Jote of mensch
 Ooit weerstand had geboôn, wiens voorhoofd glad,
 Van zorgen vrij, wiens oog vol goedheid was,
 Trok allengs 't borst lig wenkbrauwbogenpaar
 In diepe rimpels dichter, dreigend saâm,
 En balde zich zijn vuist. - Doch plotseling
 De vast gesloten ving'ren weer ontspannend,
 Het breede voorhoofd ef'nend, trad hij snel,
 Een grimlach om de lippen in de zaal. -
 Verstommend staarden de Asen strak hem aan,
 Alle echo's zwegen, Odien's glimlach zwond. -

Nu sprak hij den verbaasden zeegod toe:
 'Gastvrijheid woont in Aegiers ruime zaal.
 Den Asen, die hij noodde, was 't bekend.
 Toch waagde 't Foenafengr in Aegiers naam
 Zich dreigend te verheffen toen vermoeid,
 En dorstig Loki wilde binnentreên.
 't Verdiende loon ontging hem echter niet.'

De rijen langs der zwijgende Asen glee
 Des zeegods blik, voordat hij zeggen kon:
 'Zijn plicht deed Foenafengr. Den dondergod
 En Balder kon alleen hij nog verwachten.
 Toen ik, in Asgaard aan den disch genood,
 De namen vroeg van alle goden, die
 Als gasten eens mijn slot herbergen zou,
 Werd Loki's naam door niemand opgenoemd.'

'Ei, ei! Was hun die klank ontschoten of
 Is in den godenkring mijn plaats niet meer?
 Gij zwijgt, rechtvaardige Asen? - Ach, hoe snel
 Vergeet de dankbaarheid; maar zeker is 't
 Den wijzen ravengod nog niet ontgaan,
 Dat hij en Loki eens, met duren eed,
 Hun bloed vermengend, zwoeren aan geen drank,
 Die niet tot beiden werd gebracht, hun dorst
 Te zullen lesschen?'

Schertsend klonk de vraag,
 Doch somber dreigend Bragi's haastig antwoord:
 'Wel weten de Asen wien ze in 't feestgenot
 Een zetel moeten gunnen in hun midden!'

Laufeja's zoon had snel zijn tegenspraak
 Weer klaar. Maar sneller nog, ofschoon bedaard,
 Kwam hem de wijze vorst der Asen voor:
 'Te haastig woord brengt meestal onheil aan.

Maak plaats voor Loki, Widar. Lessche ook hij
Zijn dorst aan Aegiers versch gebrouwen drank,
Des dichters licht gewekten toorn vergetend.'

Gehoorzaam aan 't bevel schoof Widar ras
Op zij, den vollen ijskelk Loki reikend.
Laufeja's zoon nam slechts een korte teug,
Rees op weer, en hernam:

 'Den goden heil,

Die als verwinnaars keerden uit den slag!
Der Asen macht zij de eerste dronk gewijd,
Hun moed ter eere ledig ik den beker! -
Doch van u allen zonder 'k éénen uit,
En noem hem laf, wiens lange levenstijd
In ijd'le zangen spoorlos henevlood;
Wiens arm reeds beeft bij 't tokk'len van zijn lier,
Wiens sneeuw wit baardhaar nooit een bloedvlek droeg.
Idoena's hart bedroog hij, listig vleiend,
En merkt niet eens dat voor haar teng're leest
Een jonge held van vuur'ge liefde blaakt.
Trefschande hem, zij is verdiend.'

 Weer kon

Zijn radde tong de dichter niet bedwingen.
'Geheiligd', riep hij uit, 'is Aegiers zaal!
Doch dekte niet een gastvrij dak uw hoofd,
Lang had mijn hand u reeds den mond gesnoerd!'

‘O! Bragi, zittend zijt ge snel ter been!
 Maar dapp'ren talmen niet, en fluks ontloopt
 De vlugge voet een al te gastvrij dak.’

Den Asen-kring doorliep een dof gemompel.
 Den spotter toornend blikte menigeen
 Alvader vragend aan, doch Odien zweeg,
 En staarde zinnend voor zich heen. - Toen sprak
 De twistenden dus Freija aan:

‘Waarom

Elkaar niet bitse woorden hier bestreên?
 Ongaarne, Loki, misten de Asen u,
 Beproefdet ge niet steeds met scherp hoon
 Hun vreugd te storen.’

Loki lachte luid.

‘Wel weet ik, zachte Freija, dat mijn tong
 Gevreesd is bij de goden en gehaat.
 De vlekkelooze alleen bemint de waarheid.
 En dat de goden vlek'loos waren, ach,
 Een langen, langen tijd is 't al geleên.
 Vergeet dit niet, o, treurende godin,
 Die voor een gouden halsband aan een dwerg
 Uw schoone leden prijs gegeven hebt!
 Vergeet dit niet, o! bruisend wilde Niûrd,
 Die kindren bij uw eigen zuster wekt!
 Vergeet dit niet, o, boeien-slaker Freir,
 Die vrouwenliefde kocht voor blinkend goud,

En bovendien uw zwaard om Gerda gaaft!
 Vergeet dit niet, o, Frikka, die uw man
 Met Goenleud, Soettoengs dochter, deelen moest!

Nog was het tergen Loki's tong niet moê,
 Toen Niûd hem brullend in de rede viel:
 'Slecht noem ik hem, die Freija last'ren durft!
 Een trouweloze brak haar teeder hart.
 En dat godinnen vrij een man zich kiezen,
 Min schand'lijk dunkt het mij voor Odiens rijk
 Dan 't dulden van een lasteraar als Loki!'

Weer lachte luid Laufēja's zoon:

'Zwijg, Niûrd!

Had Sief, Toors vrouw, mij niet met vrije keus
 Genomen, toen ik 't gouden haar tot pand
 Haar van den schedel sneed? En dankte Toor
 Mij niet, omdat ik dra nog rijk'ren tooi
 Door dwergenkunst haar schenken liet? Bedenk
 Dat ge in het Asen-kamp als gijzelaar
 Van 't half verslagen Wanen-leger kwaamt;
 En dat eertijds uw pralend lippenpaar
 Bezoedeld werd door Umiers dochters!'

Rood

Van ergernis brak thans ook Frikka los:
 'Te zwijgen past het aan Laufēja's zoon
 Van wat op aard' door Asen werd verricht

In aller tijden aanvang! Stond mij Toor
 Of Balder hier ter zijde, lang reeds waar'
 Gerechte straf den spotter wedervaren!'

Veel nieuwen hoon had Loki nog gereed,
 Toen eensklaps met gescheurd, beslijkt gewaad,
 't Verwarde baardhaar saamgekleefd door bloed,
 Met zwellende aad'ren en met bliks'mend oog,
 Den ijs'ren moker - die na elken worp
 Terugkeert in zijns meesters hand - vast met
 De breede vuist omklemmend, en den riem -
 Die dubb'le kracht aan 't machtig lichaam schonk -
 Om 't middel toegegespt, de dondergod
 Den nauwen gang verliet en toetrad op
 Den disch.

'Onreine!' riep hij, en zijn roep
 Rolde als een donderslag door 't hoog gewelf,
 'Van hier, of Mjulfnier kust uw rossig hoofd,
 En breekt u alle beenderen in 't lijf!'

Den moker zwaaiend kwam hij nader; fluks
 Sprong Loki achteruit, en sprak:

'Niet laf

Is hij, die 't veld voor ijs'ren mokers ruimt,
 Wanneer de hand van Toor hun slagen richt;
 Nog denk ik, ondanks Mjulfnier, wat te leven;
 En daar aan Aegiers disch geen plaats meer is,

Bied ik de mijne u aan. Den Asen hier,
 Wier moed weer schitt'rend bleek in de overmacht,
 Wier deugd des menschen blik bescheiden mijdt,
 Vertelde ik wat op 't hart mij lag. Nu ga 'k...
 En waarlijk, schoon ge machtig zijt, o, goden!
 Niets hebt ge dat mijn hart benijden kan.....
 Of 't moesten de app'len zijn, in gindschen korf
 Door Bragi's jonge gade trouw bewaakt,
 Die voor den strammen ouderdom behoeden.
 Ach! wellicht treft mijn hand nog schoon're vrucht,
 Niet ver van hier, op 't blinkend zeestrand aan.
 Den gastheer breng ik dank voor 't gul onthaal,
 Den vlammen heilig blijve steeds zijn slot.'

Zoo sprak hij, ging, en had des feestzaal nauw
 Verlaten, of een snelle en lichte tred
 Verzelde 't galmen van zijn zwaard're schreden.
 De toeleg was gelukt. Nieuwsgierig naar
 De schoon're vrucht aan 't strand der zee gerijpt,
 Sloop Bragi's vrouw hem na. Al vlugger ging
 Hij voort, en immer vlugger achter hem
 Weerklonk het tripp len van haar kleinen voet. -

Nu had hij 't einde van den gang bereikt.
 Slechts weinige passen zijwaarts lag de rots,
 Waarachter 't reuzenoog verlangend toefde.
 Reeds stond ook zij op 't strand, en riep hem aan.

Voort joeg hij, langs des Joten schuilplaats heen....
 Zij volgde... een gil doorsneed de lucht... en toen
 Hij omkeek, zag hij juist Tiassi nog,
 Zijn buit in de armen en 't bezwijmde hoofd
 Bedekkend met zijn wilde kussen, snel
 Verdwijnen in 't gebergte. -

Thans verschool

Zich Loki achter 't zelfde blok graniet,
 En wachtte daar, ineengedoken, lang
 De komst der Asen af. -

Bedroevend schouwspel! -

Verwelkt, geknakt als bloemen na den storm,
 Door 't grievend wee geteekend als de mensch,
 Verlieten zij, weeklagend, Aegiers zaal.
 Heen was Idoena, heen hun jonge kracht. -

Wel zochten Wali, Widar en Forsete,
 Die van hen allen aan het wrijnend leed
 Het beste weerstand boden, rechts en links,
 Op 't strand en in de holen van 't gebergte'
 Naar sporen van de ontvoerde, en werd haar naam
 Naar alle winden uitgeroepen, doch
 Vergeefs! De branding bruijste eentonig voort,
 De schaat'rende echo schalde Idoen', Idoena,
 En noch in 't stuivend zand, noch op 't graniet,
 Was 't mogelijk een voetstap na te sporen.
 Toen keerde 't drietal moedeloos terug.

De sterke Toor zonk als gebroken neer.
Doodsbleek werd Frikka's wang; gesteund door Sief
Moest oude Bragi jam rend voorwaarts stromp'len.
Tuurs knieën knikten; Oller leunde op Freir;
Langs diepe groeven gleden Freija's tranen.
En uit zijn schuilhoek zag Laufeja's zoon,
Dat Odiens rug gekromd, zijn blonde baard
Vergrauwd, zijn oog diep weggezonden was.
Toch vreesde hij dat oog. - Toen 't dus nog eens
Den ganschen omtrek door, van rots tot rots,
Zijn stralen zond, bemerkte 't ook een star,
Die opsteeg uit den grond en snel verschoot.
Nog dieper boog Alvaders voorhoofd neer,
Terwijl zijn lippen murmelden:
 't Was Loki weer.'

Zang II.

Reeds waren over 't keerpunt van hun baan
De rappe zonnerossen heengerend,
En nog zat Odien op dezelfde plaats,
Vanwaar hij Balders uittocht had aanschouwd.

Geen wapenrok verried den zegegod.
De donk're mantel, welke diep geplooid
Zijn lichaam gansch omsloot, getuigde niet
Van daden, maar van rusteloos gepeins.
Op 't koningshoofd blonk ook geen gouden helm.

De breede hoed, die over 't fonk'lend oog
 Zijn doffe schaduw wierp, paste aan het brein,
 Dat al wat leefde, om wijsheid had bevraagd.
 Zijn speer, in de aard' geboord, leunde op de rots,
 De strak gesloten mond steunde in de hand,
 En roerloos als de raaf, die op zijn rug
 Den kop verborg in 't witte vederdons,
 Het denkend voorhoofd diep gerimpeld, zat
 Alvader neer, der Asen wijze vorst.

Van 't blok graniet, dat hem tot zetel strekte,
 Kon 't oog wel Asgaards volle heerlijkheid,
 Maar slechts een deel van 't aardrijk overzien.

Vaak had zijn blik, vol Asenvreugd', van hier
 Gedwaald door Asgaards breede lanen, steeds
 Op Frikka's woning, Fenzaal, Toors paleis,
 Bilskimir, en op 't reine Breidablik,
 Waar Nanna bloeit in Balders liefdegloed,
 Met trots verwijlend. Over Glitner dan,
 Het slot, welks dak op gouden zuilen rust,
 Waartusschen Balders zoon, Forsete troont,
 Die elk geschil van goën en menschen slecht,
 Steeg hij naar 't wijd gewelfde Walhal op,
 Der helden burgt met pantsers dicht versierd,
 Gedekt met schilden, schitterend verguld,
 Vijf honderd veertig hooge poorten rijk,

En door der hagen allerschoonste omringd.
 Daar is 't dat Odien voorzit aan den disch,
 Als zijn Walkuren purp'ren wijn hem schenken.
 Van Walhal zwierf hij langs de hemelsburg,
 Die Bifrost bij de goden, regenboog
 Bij 't menschdom is geheeten, en zoo trouw
 Door Heimdaal wordt bewaakt, naar 't Idaveld,
 Waar daag'lijks heldenmoed met Asen-kracht,
 Bij 't kraaijen van den haan met gouden kam,
 Zich in den schijnkamp meten. Immer had
 Ten leste 't loover van den wereltesch,
 Het nooit verwelkende, tot lange rust
 Zijn blik geboeid gehouden; doch, bleef thans
 Alvaders oog ook op den stam gericht,
 Die, met zijn wortels tot de Nomen reikend,
 Zijn twijgen uitbreidt over al wat is,
 Het scheen verblind voor Asgaards heerlijkheid.
 In heilig peinzen was zijn geest verzonken. -

Geleid door Tuur, omgeven door Walkuren,
 Was 't schitt'rend heir van helden en van goôn,
 Eerbiedig zwijgend hem voorbij gegaan.
 Hij had hen niet gezien. -
 Een zegezing,
 Der reuzen nederlaag verheerlijkend,
 Was dapp'ren Toor door Bragi toegezongen.
 Hij had het niet gehoord. -

Ja, driemaal reeds
 Was Frikka hem genaderd, angst in 't hart,
 Maar op de schoone lippen zoeten troost....
 Hij had haar niet bemerkte. -

Doch toen zijn baard
 Gestadig dieper neerzank op de borst,
 Brak Frikka's tong de boeien van 't ontzag.
 Het vrouw'lijk hart, dat in zijn vreugde deelde,
 Eischte ook een deel in Odiens smart. En met
 Haar kleine hand zijn breeden schouder drukkend,
 Sprak Frikka op dien liefdevollen toon,
 Welke, als de regen 't dor geschroevde veld,
 Na 't branden der gedachten Odiens ziel
 Verkwikkend en bevruchtend binnendrong:

'In duist're toekomst wijlt Alvaders geest.
 Welk dreigend beeld houdt daar zijn blik geboeid,
 Verjaagt den glimlach van zijn mond, en sluit
 Voor Frikka 't grollend hart? Moest niet de val
 Van 't Joten-heir zijn ziel met trots vervullen?.....
 Nog galmt door Asgaards lanen 't heerlijk lied
 Door ouden Bragi, Toor ter eer, gedicht.
 Wie is er, zingt hij, die aan Odiens wil,
 Nog worst'lend weerstand biedt?'

Een somb're blik
 Ontstraalde 't grijs van Odiens peinzend oog,
 Gleed langzaam over Asgaards burgten heen,

Rees op naar Frikka's fier gelaat, en bleef
Daar zinnend rusten. -

Zachter ging zij voort:

'Naar wijsheid streeft des wijzen geest; doch meer
Dan wijsheid acht ik Walhals vreugde waard. -
Als 't om Idoena is, dat Odien treurt,
Wiens borst werd niet door bange vrees beklemd,
Toen uit der Asen krans die schoone bloem
Zoo spoorloos was verdwenen; doch reeds lang
Schonk Loki allen d' oude veerkracht weer.
Hij gaf zijn woord haar ons terug te brengen.
Zie, Bragi zelfs, hij wanhoopt nu niet meer.
Want is de list des vuurgods grootste lust,
Zoo lost hij 't woord ook om een list verpand.'

'Een list zijn grootste lust! Ge zegt het wel,
Mijn Frikka. Sluw is Loki als de slang;
En aan zijn snellen blik is 't niet ontsnapt,
Wat d' Asen overkwam, toen plotseling
De korf met app'len ons ontnomen was.
Zoo valt de sterkste mensch eensklaps ter aard',
Door Nornen-hand, als door een bliksemstraal,
Getroffen. - Rijst hij ook weer snel omhoog,
Hij weet zijn eind nabij.'

Niet even ras

Als immer volgde Frikka's antwoord op
Alvaders onheilzwang're taal. Ontzet

Zonk ze aan zijn zijde zwijgend neer.

‘Verneem’

Zoo ging hij voort: ‘wat als een nevelbeeld
 Voor menschenblik, mijn geest heeft voorgezweefd,
 En wat, tot Nornen-wil bewaarheid, ik
 Na Aegiers maal in 't oog der Asen las:
 Al wat verouderd schijnt was eenmaal jong,
 En wat een aanvang nam, spoedt naar een einde.
 Nauw was Idoena heen of de ouderdom,
 De worm, die knaagt aan 't menschlijk leven, dien
 Haar gouden app'len weerden van ons hoofd,
 Woedde, als een pest op aard', in d' Asen-kring.
 De jonge kracht der goden was verlamd.
 Ik zocht mijn zoon, en vond mij zelven weêr.
 Verwelkt was Frikka's wang, verdoofd haar oog;
 Vaalbleek, als lag er Hela's kus reeds op,
 Was Bragi's mond, en toen 'k in 't watervlak
 Mijn eigen beeltenis aanschouwde'...

‘O! stil!

Heb deerenis, voleindig niet!’

‘Hier baat

Geen zwijgen. - Als de stoere held op aard'
 Zijn baan niet ongemeten waant, hoewel
 Hij 's morgens meen'gen knop ontluiken ziet,
 Die sterven moet eer 't starrenheir verrijst,
 Zal dan Alvader voor hem onderdoen,
 Omdat zijn blik geslachten na geslachten

In Walhal binnentreden zag? - Neen, neen,
 Ook onze zomers zijn geteld. - Zie ginds:
 De zonnwagen brengt ons Balder weer.
 Een dag is om op aard. - Hoe glanst zijn oog,
 Hoe blinkt zijn haar, hoe krachtig dwingt zijn hand
 Het wilde span in 't afgebakend spoor!
 Reeds ijlden over 't edel jong'lingshoofd
 Ontelb're duizendtallen dagen heen,
 En onverwelkbaar tart zijn jeugd den tijd,
 Zooals 't graniet den ademtocht des menschen....
 Toch wacht ook hem... het einde.'

Huiverend

Had Frikka zich aan Odiens arm geklemd;
 Maar lange vrees is vreemd aan 't vrouwenhart,
 Dat mint. - Deed ook een somber beeld haar beven,
 Het zoet vertrouwen zegevierde ras;
 In 't blanke voorhoofd hield geen rimpel stand. -
 Terwijl zij den albasten arm weer zacht
 Alvader om de schouders sloot, en vast
 In 't zinnend oog hem blikte, ving zij aan:

'Verlamde 't leed de jeugdige Asen-kracht,
 Als stormen buld'ren beeft de stevigste eik.
 Maar eiken vallen, Asen houden stand! -
 Vertreedt des menschen voet den tragen worm,
 Velt Odiens ademtocht den sterksten mensch,
 Geen Nornen-hand reikt over Bifrost heen!

Zie, nauw had Loki ons zijn woord verpand,
 De wreed geroofde weer te brengen, en,
 Om fluks haar op te sporen, aan zijn rug
 Het wiekenpaar van Freija vastgehecht,
 Of de Asen-kracht was reeds teruggekeerd,
 En aan de spits der helden en der goôn,
 Was Tuur al opgegaan naar 't Idaveld,
 Om als van ouds den schijnkamp te bestaan.
 Alvader echter kon zoo licht den last
 Van 't zorgend hart niet went'len; doch als straks
 Idoena keert, verheft ook hij zich weer,
 De machtigste eik, dien ooit de stormwind aangreep.
 Den breeden hoed werpt hij van 't effen hoofd,
 Den wijden mantel van de schouders af,
 Bestijgt zijn eereplaats aan 't Asen-maal,
 Laat Rist den gouden beker vullen, drinkt,
 En lacht, en wordt mijn Odien weer!'

Reeds

Omspeelde een zwakke glimlach Odiens mond.
 't Gebogen hoofd rees op, de mantel zonk,
 En min droefgeestig klonk zijn stem, toen, zacht
 De hand op Frikka's hoofd gedrukt, hij sprak:
 'Welzalig zij, wie 't zorgend peinzen vreemd is,
 Schoon niets ontgaan kan aan haar scherp blik;
 Maar zaal'ger nog acht ik het god'lijk hart,
 Dat in haar ziel zijn angst verzinken doet,
 En troost vindt aan haar trouwe borst.'

‘Niet is 't,’

Klonk dra nu 't antwoord, 'Frikka's oog ontsnapt,
 Wat bovendien Alvaders hart bezwaart;
 Hoewel hij 't zwijgt uit mededoogen voor
 Het minnend moederhart. Een bange droom
 Heeft onzen Balder in den nacht benauwd,
 En 't is voor hem, den blonden zonnegod,
 Dat Zegevader thans een onheil ducht.
 De jong'ling zelf is reeds vergeten wat
 Zoo even nog hem pijnigde in den slaap.
 Wat vreest een god in Asgaards heil'ge vreê?
 Alvaders brein herdenkt, en dringt bezorgd
 De toekomst in. Doch reikt zijn blik ook ver
 In 't duister morgen, waar des menschen oog
 Slechts zwarten nacht ontwaart, en Asen zelfs
 Maar nevelbeelden zien, hij daalde nooit
 Door 't spieg'lend oppervlak der Nornen-bron,
 Waarin der zust'ren wijsheid ligt verzonken.
 Is 't dus voor Balder dat hij vreest, wellicht
 Weet Frikka's moederhart een goeden raad.
 Hoor wat ik wil: Geen Wane, Jote of Alf,
 Geen mensch, geen dier, dat Balder niet bemint.
 Wijs 't kloppend hart mij aan, dat hem kan haten,
 De bloem, die 't zonnelicht niet zoekt? - Dies rijd
 Ik snel naar 't onverwinbaar Wanen-land,
 Door 't reuzenrijk, dat Midgaard rond omsluit,
 En diep in de aard' naar 't duistere Alfheim toe.

Dan naar de wouden heen, waar 't menschdom huist,
 Door 't zilte rijk, waarin de zeegod heerscht,
 En weer terug den wijden hemelweg.
 Want al wat leeft, diep in den schoot der aard',
 Of hoog aan 't lichtend zwerk bij Balders baan,
 Verscholen onder 't rust'loos schuimend nat,
 Of naast den mensch in 't statelijke woud,
 De Wane thans aan de Asen welgezind,
 De reus, der goden vijand tot den dood,
 De dwerg, die zelden Balders glans aanschouwt,
 De mensch, die daag'lijks voor hem nederknielt,
 De wilde wolf, de schrik van Midgaards dreven,
 Het zachte lam, der kind'ren lieveling,
 De stout naar 't zonlicht stijgende adelaar,
 De bange mol, die blind in de aarde rondwroet,
 Het erts dat Alfen-kunst tot wapens wet,
 Het rotsblok, waar de reus mee werpt, de wilg,
 Dien tot een boog de sterke Wane buigt,
 De pees, die snorren doet des menschen pijn,
 Zij allen zullen mij met zwaren eed
 Bezweren nimmer aan den zonnegod,
 Den dierb'ren Balder, leed te doen weervaren,
 In oorlog, noch in vredestijd, op aard',
 Noch aan den hemelweg, door opzet, noch
 Door boos verzuim!'

Nauw had een glans van vreugd'
 Op 't schoon gelaat, zij aan Alvaders oor

Haar plannen toevertrouwd, of opgestaan
 Sloeg Odien beide de armen om naar hals,
 Drukte op haar rozemond zijn lippen, liet
 Den blik verzinken in haar stralend oog,
 En voelde 't dagen in zijn duister hart. -
 Reeds klaarde 't hooge voorhoofd op, en, toen
 Het ijs der zorgen om den strakken mond
 Gansch weggesmolten was, hernam hij:

‘Ga

Mijn Frikka. - Machtig is der Nornen wil,
 Die al wat was, wat is, wat worden zal
 In heil'ge runen grift maar leeft ook hem,
 Gelijk aan al 't bestaande in Asgaard en
 Op aard', een sterkere, dan moet het zijn
 Het moederhart, dat voor haar kind'ren kampt.' -

Intusschen had, door Balders vaste hand
 Bestuurd, het onvermoeibaar hengsten-paar
 Bifrost, de schoone hemelsbrug, bereikt,
 En rolde statig, 't vlamvend kleurenspeel
 Weerkaatsend met het blinkend gouden rad,
 De zonnwagen 't heilig Asgaard in.
 Zijn gloeiend spoor taande in den zwarten nacht,
 Die snel uit Midgaards dalen zich verhief,
 Al spoedig tot een aschgrauw schemerlicht.

‘Idoena komt!’ riep Balder juichend uit,

Zoodra hij Heimdaals trotschen burgt voorbij,
 Zijn steig'rend span tot stilstand had gebracht.
 En, als 't gerol des donders over de aard',
 Klonk over Asgaards burgten Heimdaals roep:
 'Asinnen, Asen, op! Idoena keert,
 Der gouden app'len hoedster!'

Jubelend

Omringde Balder dra de gansche schaar
 Van goôn, godinnen, helden en Walkuren,
 Met vragen hem bestormend; doch vergeefs.
 Noch hen, noch Bragi, noch zijn nanna zelfs,
 Die ademloos, het mollig armenpaar
 Vol zoet verlangen naar hem uitgestrekt,
 Van Breidablik kwam aangesneld, scheen hij
 Een antwoord waard te keuren. Van zijn kar
 Gesprongen, ijld, zonder op te zien,
 De schoone jongeling op Odien toe -
 Wiens mond geen enk'len juichtoon had geslaakt -
 En zond, nog onder 't gaan, zijn snellen voet
 Den snel'ren jubelkreet vooruit: 'Zij komt!
 Idoena keert! - De sluwe Loki is 't,
 Die ons de liefelijke brengt. Vlug, als
 Een pijl uit Ollers boog, klieft hij de lucht,
 En houdt de aanminnige aan zijn borst geklemd.
 Nu kent Alvaders ziel geen zorgen meer;
 Van smetten vrij is aller Asen vreugde!'

'Héil, Loki!' brulde Toor, 'der slimmen slimste!'
 'Idoena's redder, heil!' riep Bragi uit.
 'Heil Loki, heil Lafeja's loozen zoon!
 'Den reuzenvijand, godenredder heil!'

Zoo klonk het vreugdgeschreeuw uit aller mond,
 Rolde als een enk'le galm de lanen door,
 Drong in de hooge heldenzaal, en brak
 Op elken muur in duizendstemmige echo's.
 Slechts Odien juichte niet, en denkend zweeg
 Nu Balder insgelijks.

Doch plotseling
 Verkondde Heimdaals helder hoorngeschal,
 Dat ook zijn valkenblik Lafeja's zoon
 Had opgemerkt. - Een donker grauwe stip
 Steeg windsnel van den horizont omhoog,
 Nam wassend kleur en lichaamsvormen aan,
 Schoot neer.... en, nog had Bragi Loki niet
 Herkend, toen aan zijn poop'lend harte reeds
 De blonde Idoena blozend nederlag.
 'Heil Loki!' juichten de Asen onvermoeid.

Maar, 't wiekenpaar zich van de schouders werpend,
 Sprak Loki ras:

'Aan 't werk en niet gemard!
 Op aad'laarsvleug'len snelt Tiassi aan.
 In vlammen ga zijn liefdegloed thans op.
 Brengt hout aan, oude stammen, jeugdig rijs,

En stroome een vuurzee Asgaards dreven door,
Van Bifrost af tot Gimiels hooge muren!'

Bevelend had zijn stem geklonken; snel
Gehoorzaamd werd zijn wil. Met elke hand,
Greep Toor een zwaren boomstam aan. Eén ruk,
En met de wortels lagen zij omhoog.
Een derde werd door Tuur met ééne hand
Geveld, en stortte in stukken op den grond,
Door Widar in zijn val gebroken. Nog
Een aantal klein're boomen wierpen Niûrd,
De helden en al de ov'rige Asen neer.
Asinnen en Walkuren brachten fluks
Jong rijs met bundels twijnen aan, en reeds
Steeg kronkelend de zwarte rook omhoog,
Toen boven aller hoofd een donk're vlek
Verscheen, die dalend allengs grooter werd.
Een pooze bleef zij zweven in den walm,
Zonk neer, klapwiekte, viel, en was verteerd.
Weer rees een jubelkreet uit Asgaard op.
Nog eenmaal drukte Bragi aan zijn borst
De weergewonnen gade. Toen sprak Toor,
Terwijl zijn hand vol welbehagen door
Het bruine baardhaar voer, en 't helblauw oog
Met blijden glans den blik van Loki zocht:
'Verouderd waren de Asen. Eeuw'ge jeugd
Schonk Loki's list hun weer. Zij hem tot loon

De smet vergeven, die zijn trotsch gesmaal
 Aan Aegiers disch op Odiens goden wierp.
 Nu biedt hem Toor den vriendschapsbeker aan -
 Mij werd de keel in zooveel walm wat droog -
 Op! naar Bilskirnir heen, waar versche drank
 In 't ijs gekoeld, de dorstigen verbeidt.
 Walkuren! vult de bekers boordevol!
 En zinge Bragi ons zijn nieuwste lied!

Niet langer toefden de Asen. Achter Toor
 Verdwenen zij in Asgaards ruimsten burgt.
 Wel draalde Balder, met bezorgden blik
 Alvader gadeslaand, wiens starend oog
 Tiassi's ondergang ter nauwernood
 Bemerkt, wiens streng gesloten mond geen woord
 Van prijs of dank nog uitgesproken had.
 Maar ziende dat ook Loki achterbleef,
 Schreed hij, niet aarz'lend meer, op Nanna toe,
 Die aan Bilskirnir's poort hem wachtte, sloeg
 Zijn arm heen om de slanke leest, en ging
 De feestzaal binnen, zacht in 't oor haar lisp'lend:
 'Al spot hij gaarne, kwaad wil Loki niet
 Aan 't Asen-heir, dat hem in Asgaard opnam.
 Den vriendschapsbeker bood hem Toor, nu bidt
 Hij zelf Alvader om vergeving. Eer
 Zij hem, die voor dat heilig aangezicht
 Zijn trots tot buigen dwingt!' -

't Was nacht op aard',
 En stoorloos stil in 't gansche starrenrijk.
 Geen steen ontbrak aan 't schitt'rend hemelkleed.
 Beneên, in Midgaards dreven, blonken flauw,
 Bloemperken op een donker veld gelijk,
 Der menschen dicht opeengehoopte lichten.
 Daarhene was Alvaders oog gericht,
 Terwijl, met de armen op de borst gekruist,
 De rechterhand door 't rossig baardhaar woelend,
 Laufēja's zoon hem van te zij begluurde.
 Als de adem van den dood den aardschen held
 Omgaf de stilte Alvaders roerloos hoofd;
 En Loki dorst haar niet verbreken.

Eerst

Nadat een luide galm van 't feestrumoer
 Uit Toors paleis zich in de lanen had
 Verbreid, en Hoegien, Asgaards schrand're raaf -
 Al lang geleên op kondschap uitgestuurd -
 Naar 't oor zijns meesters was teruggekeerd,
 Niet vroolijk snappend, maar in 't vederdons
 Het matte hoofd stilzwijgend weggedoken,
 Ving fluisterend hij aan:

'Mij dankte Toor,
 Mij dankte Balder, en met jubelkreten
 Begroetten de Asen Loki's wederkomst.
 Slechts Odien zweeg. - Is Odien ontevreên,
 Dat hem Idoena werd teruggebracht?'

Alvader wendde 't hoofd niet om; noch rees
 Uit Midgaards nacht zijn starre blik omhoog,
 En als de vraag klonk fluisterend zijn antwoord:
 'Tevreên is Odien, veler zorgen vrij,
 Nu hem der gouden app'len hoedster keerde,
 Idoena, die zijn hart bemint. - Edoch
 't Waar beter wis geweest, had nooit een list
 Haar in Tiassi's macht gelokt.'

Snel gleed

Een grimlach over Loki's lippen heen,
 Maar ernstig sprak hij weer:

'Voor Bragi, ja.

Doch niet voor hen, die wijsheid zoeken, niet
 Voor Odien... niet voor Loki... Werd geen tip
 Van 't floers, waarmede Skoeld haar werk omhult,
 Voor Odiens scherpe blikken opgelicht,
 Toen hij Forsete's oog verdooven zag,
 Toors kracht verlammen, en op Frikka's mond
 De bloem verwelken, die hij eeuwig dacht?
 Wat immer slechts vermoeden was geweest,
 Werd op dit oogenblik tot zekerheid:
 Eens komt de tijd, dat Odien niet meer is,
 Dat op zijn troon, de werelden besturend,
 Een and're heerscher 't machtig hoofd verheft.
 Doch zekerheid brengt nieuwen twijfel voort.
 Weer houdt een vraag Alvaders geest geboeid,
 En Hoegien, die onleschb're wetensdorst

Op nieuwe bronnen uitzond, keerde weer,
 Borg in de veeren 't schrand're hoofd... en zweeg.
 In Odiens ziel is plaats voor al wat leeft,
 En al het leed op 't wereldrond geleden;
 Maar boven alles zijn twee zoons hem dier:
 Toor, wien des vaders kracht en fiere moed,
 En Balder, wien zijn geest en lief'rijk hart,
 Ten deel viel. - Zal 't de weeke Balder zijn,
 Of ijs'ren Toor, die eens zijn plaats vervult? -
 Als 't menschmod Odiens wetten niet meer acht,
 Zich broeder tegen broeder keert op aard',
 Zal Toors geduchte vuist een nieuwen band
 Dan vlechten, haat in min verkeereren doen?
 Of voert ten zege ons Balders goedig hart,
 Als 't Joten-heir weer Midgaard overstroomt,
 Misschien wel stout op Asgaards burgten aanrukt?
 O! ware een derden zoon Alvader rijk,
 Die reuzenkracht aan Asen-wijsheid parend,
 Op aard' en in den hemel 't eeuwig recht
 Eerbiedigen kon doen!'

Geen antwoord volgde.

Omlaag bleef Odiens peinzend oog gericht.
 Veel nieuwe voren ploegde nieuwe smart
 In 't hooge voorhoofd, en weer dieper zonk
 De dicht begroeide kin hem op de borst.
 Geruimen tijd zweeg ook Laufesja's zoon,
 Totdat nogmaals een galm van 't feestgedruisch

De bange stilte brak. Toen voer hij voort:
 'Gelukkig zij wier kinderlijk vertrouwen
 Het lachen en het schertsen nooit verleert.
 Toor, sterk in 't drinken, overschreeuwt hen allen,
 En Balder... luister... Balder jubelt ook.
 Geen zorgen kent zijn argeloos gemoed.
 Slechts Odien juicht niet meê, maar peinst... Toch denkt
 Hij niet alleen zijn duistere gedachten.
 Hij ziet... en Loki's blik is hem gevolgd.
 Hij zint... en in de nevels van 't verleên,
 Door 't scheem'rend morgen naar der toekomst nacht,
 Verzelt hem in den geest Lafeja's zoon.
 Zijn kommer wordt gedeeld, zijn vrees begrepen...
 Nogtans blijft elders heen zijn blik gewend,
 En gunt zijn mond geen doortocht aan 't vertrouwen.
 O! waarom taant alleen voor Loki's oog
 De zon'ge lach om Odiens lippen, en
 Moet hij bewolkt het god'lijk voorhoofd zien,
 Welks effen glans steeds and'rer hart verkwikt? -
 Was 't Loki niet, die Toor zijn moker schonk,
 De speer aan Odien en den gouden ring,
 Die Skadi wierf voor Niûrd, Idoena weerbracht,
 En Freija redde uit plumpe reuzenhand,
 Nadat zij voor een burgt door de ijdelheid
 Als prijs was uitgelooft? Wie bouwde als ik
 Aan Odiens heerlijkheid, mocht ook mijn mond
 Hem vader heeten; doch... uit d' Asen-kring

Verbande hij mijn naam!’

Een diepe zucht

Was 't eenig antwoord, maar toen Loki luid,

Haast dreigend, had vervolgd:

‘Geen Ase!... Dat

Is dus uw laatste woord...?’

rees 't machtig hoofd

Van d' Asen-vorst omhoog, en bleef zijn blik,

De god'lijke, die wonden kon en kussen,

Doch thans vol diepen weemoed was, een poos

Op Loki rusten, voor hij sprak:

‘Wel groot

Is Odiens macht, bemind in 't menschenland,

Door Wane en Alf met eerbied aangestaard,

Gevreesd in 't roofziek rijk der woeste reuzen.

Wijs 't ros mij aan, dat Sleipnier overwint,

De speer, die wis als spitse Goengner treft?

In Odiens hand ligt zege en nederlaag;

Hij straft de schuld, beschermt de deugd, en schenkt

Den dapp're een plaats aan Walhals heldenmaal. -

Doch wat verleden is, wie vaagt het uit?

Geen Asin was 't, die Loki 't leven gaf,

Laufeja leefde in Jotenheim.’

Gelijk

De bliksemflits uit grauwe wolken, schoot

Een stral vol fellen haat uit Loki's oog

Naar Odien heen:

‘Veel is den god bewust,
 Dien daag'lijks van al 't geen op aard gebeurt,
 Scherpziende raven kondschap komen brengen.
 Hem vraag ik dus: wie is de wandelaar
 Geweest, wiens blik het wijze Joten-kind,
 Farbauti's bruid, haar liefde deed vergeten?
 Wie was 't, die in haar ziel een gloed ontstak,
 Zoo fel, dat al de tranen eeuw aan eeuw,
 Haar roodgeweenden oogen reeds ontstroombd,
 Den heeten minnebrand niet konden blusschen,
 En die haar, toen zijn lust verzadigd was,
 Ter zij wierp, als een leeggeslurpten kelk?...
 Gij antwoordt niet?'

‘Wie zal den zoon 't geheim
 Onthullen, dat zijn moeder heilig bleef?
 Hem zij 't genoeg, dat zonder nijd of wrok
 De weenende den wandelaar gedenkt.'

Ras volgde op bitt'ren toon een scherp bescheid:
 ‘Is Loki sluw, veel sluwer noem ik hem,
 Die wijsheid vond in 't duister Alfen-land,
 Waar voor 't armzalig lijf een ladde tong
 Het zekerst wapen is!'

Nu flinkerde ook
 In Odiens oog een snel gedoofde vlam.
 ‘Wel wijs,’ zoo sprak hij waardig, ‘deed Laufēja,
 Des zwervers naam te zwijgen voor haar zoon.

Niet wil zijn hart zich hechten, 't stugge hoofd.
 Eerbiedig voor een vader buigen. Neen,
 Geen and're gloed blaakt in zijn koude borst,
 Dan eerzucht, die verongelijkt zich waant,
 En naar een offer haakt.'

'Geen wanen is 't,
 Doch weten! Neemt Forsee't in Breidablik
 Niet eens de plaats zijns vaders in? En zit
 Aan Odiens zijde niet een zonenpaar,
 Gereed zijn troon te deelen als hij valt?
 Zoo luidt hun eeuwig recht op aarde en hier.
 Doch wat is Loki's recht, waar Loki's plaats?
 Geen Ase en toch van Asen-aard; geen reus
 En toch een Joten-kind; geen mensch, geen Alf,
 Geen Wane, en toch eens vaders zoon! O! waar 't
 Niet beter, ginds op aard', in 't menschenland,
 Zijns vaders dood te kunnen wreken, en
 Een korten tijd te heerschen op zijn plaats,
 Dan hier in 't Asen-rijk, veel eeuwen lang,
 Een schrik bij 't feestgejoel, een redder in
 Den nood te zijn, geduld, gebruikt, geschuwd
 Te worden?'

Weer trok Odien om de schouders.
 Den donkerblauwen mantel heen, rees op,
 Greep zwijgend Loki's hand, en voerde hem
 Een eindweegs lager af, waar Asgaard aan
 Zijn blik onttoegen, Midgaard's vlakke gansch

Hem zichtbaar werd, des starrenhemels beeld
 In 't spieg'lend watervlak gelijkend.

‘Zie,’

Dus sprak hij ernstig, naar beneên de hand
 Nu strekkend, ‘vele duizendtallen vuren
 Ontgloeien ied'ren nacht op Odiens aard’;
 En minstens klopt één menschenhart bij elk
 Voor de Asen liefdevol; hoe luttel ook
 Voor 't menschenleven Asen-wil vermag. -
 Door scheppingsdrang gedreven, had ik nauw
 Het leven in den nieuwen vorm geplant,
 Of aan der Nornen wil was hij vervallen,
 En Midgaard's heer onttrokken aan mijn macht.
 Toen werd des levens weelde tot een waan.
 Roept thans de sterfeling mijn bijstand in,
 Wanneer zijn mond den kus van Hela voelt,
 Hij moge jong en schuld'loos zijn of oud,
 Verhard in 't kwaad... zijn beê blijft onverhoord.
 In heil'ge runen grifte Skoeld zijn lot;
 Die leest Verandi op, en, zwijgt zij stil,
 Dan voegt de ravengod geen ademtocht
 Aan 't sterf'lijk leven toe. Toch buigt de mensch
 Voor ons alleen zijn hoofd aanbiddend neer;
 Zijn laatste zucht is aan een god gewijd.
 Want, hoe geweldig Nornen-wil ook zij,
 Zoolang door hoop of vrees, genot of smart,
 Tevredenheid of wroeging, zij 't ook maar

In ééne menschenborst, de slag van 't hart
 Versneld kan worden of vertraagd, zal 't steeds
 De macht der Asen zijn, welke aan dat hart
 Zijn hoogste weelde schenkt, als waan der hoop
 Den wakende in zijn streven, waan des drooms
 Den moeden in hun slaap. - Laat 's nachts u neer
 Aan 't bed des kranken, als in 't bleek gelaat
 Het blauw der lippen 't naad'rend einde spelt.
 Geveld is 't vonnis, de arme kent zijn lot;
 Maar zie, of niet de star der hoop nog eens
 Door 't stervend oog haar streeleend licht verspreidt,
 Wanneer de rozeroode kim de komst
 Van Balder meldt. - En als zich over 't volk,
 In 't slavenjuk gekromd, mijn Toor erbarmt,
 Hij 't lauwe bloed hun naar de wangen zweept,
 En wraakvisioenen voor hun oogen toovert,
 Wie voelt zijn moed niet voor een vrijheidswaan
 Tot zulk een geestdrift dan ontbranden, dat
 Aan 't somber graf zijn schrik ontnomen wordt? -
 Den wissen dood voor oogen, valt de mensch
 Op 't kort genot des levens gretig aan,
 Bekampt zijn rijk'ren broeder, rooft en moordt.
 Toch roemt hij 't land des vredes in zijn lied,
 Een schitt'rend beeld, dat Freir hem schouwen doet,
 Dat Bragi hem in zangen prijzen leerde. -
 De roem, de liefde.... op aard is 't alles: waan;
 En toch, wie voelde zich een god gelijk,

En toornde Freija's tooverroede bij
't Ontwaken uit dien droom? - Wie zag de zege
Bevochten door zijn val, en stierf niet blij,
Nog eenmaal staam'lend: Odien, dank mijn god? -
En Frikka! Blikt tot haar elk moederoog
Niet dankbaar op wanneer 't den kloeken held,
Des vaders evenbeeld, in 't wicht aanschouwt,
Dat zwak en hulp'loos op haar armen rust?

Zoo wonnen de Asen 't mensch'lijk hart. Doch wat
Deed hij, wien Odien 't vuur had toevertrouwd,
De vlam, die licht in Midgaard's langen nacht;
Den gloed, die warmt in kouden wintertijd;
De kracht, die 't hard metaal tot wap'nen wet?
Welk leed werd met Alvaders grootsten schat
Op aarde door Laufeja's zoon verzoet?'

Vol nijd en hoon was Loki's koude blik.
'Wat Loki deed? - Alvaders voorbeeld volgen!
Als Odien in der menschen hutten gaan,
Beproeven, met de macht hem toegedeeld,
Van aardsche smart den sterv'ling te bevrijden,
En warmen dank te zaam'len voor zichzelf. -
Doch vrees alleen gewerd Laufeja's zoon.
Want *zijn* mond kent den zachten glimlach niet.
Als Loki lacht, verstomt zelfs Asen-vreugd'.
Uit *zijn* oog straalt geen zon, die liefde wekt;

Mijn blik is scherp als Goengner's spitse punt.
Schenkt Balder zoete hoop aan 't maagd'lijk harte,
Slechts schrik brengt Loki's rosse baard te weeg.
Kan Toor den moed des jong'lings doen ontvlammen,
Ik wek alleen zijn machtelozen wrok! -
Nog gisteren riep van haar schamel bed
Een zieke moeder Loki aan om hulp.
Vergeefs had zij gebeden, handenwringend
Naar Odien de armen uitgestrekt. Van kou
En honger stierf haar kind, en 't zwakke lijf
Was tot geen arbeid meer in staat. Maar op
Zijn sneeuw wit ros, in 't gouden harnas tronend,
Trok Odien met zijn schitt'rend heir ten strijde,
En onverhoord stierf elke jammerklacht,
Op aarde uit duld'loos leed geboren, in 't
Verlaten Asgaard weg. Wanhopend riep
Zij toen den vuurgod aan, en bad: uit de asch,
De lang verkoelde, mocht een enk'le vlam
Zich koest'rend nog verheffen en haar kind,
Dat langzaam insliep, redden van den dood.
Fluks wierp ik takken, stroo, ten slotte een vonk
Door 't open dak heen, trad voor de oude, en dacht
Mijn ziel te laven aan haar dank. - Ik, dwaas!
Geen dankwoord stamelde haar bleeke mond,
Maar 't stervend kind vast aan de borst gedrukt,
Doodsangst in 't oog, de dorre rechterhand,
Een schild gelijk, strak voor zich uitgestrekt,

Staarde eerst, als door den schrik versteend, zij stom
 Een poos mij aan. Toen sneed een schorre gil
 Mij door 't gehoor, en riep zij sidd'rend uit:
 Weg Trolde, weg booze Alf of wat ge zijt!
 Help Balder, Toor, help Odien, ravengod!
 Zoo dankt de mensch door Asen-glans verblind,
 Den éénen helper, die hem nooit begeeft.'

'En wat was 't einde van zijn hulp?' klonk weer
 Alvaders vraag. 'Een spattend vonkenheir
 Blies Loki uit den vuurgloed lachend op
 Naar 't rieten dak, en rustte niet, eer van 't
 Verkoolde lijk der moeder met haar kind
 De vlammen zelfs ontzet ter zijde weken! -
 Zoo schrijft zijn wraak in bloedig runenschrift
 De vuurgod elken nacht aan 't fonk'lend zwerk.
 Alleen vergelding kent zijn koude ziel,
 Het loon naar 't werken haarfijn afgepast.
 Maar 't zoet vergeven, heerlijk Asen-recht,
 Voor hem is 't dwaze wankelmoed.'

Een grijns

Omspeelde Loki's mond; minachtend trok
 Zijn lip omhoog.

'Heeft Odien 't reuzenheir
 Vergeven, dat zich op zijn menschedom wierp,
 Verdrag noch eeden achtend? Ha, geen Ase
 Is Loki! God'lijke rechtvaardigheid,

Die heden 't kwaad vergeeft, en 't morgen weer
Doet boeten, die aan 't schepsel, dat zij mint,
In 't eeuwig streven naar beloofd geluk,
Geen ander doel dan eind'loos hopen schenkt,
Geen beet'ren troost dan 't straks vervlogen droombeeld,
Die vrouwen schenden laat, en aan den zoon
Des vader naam onthoudt, wanneer hij wraak
Durft eischen voor 't beleedigd moederhart!
O! misgeboort', door onmacht en bedrog
Geteeld, Laufēja's zoon, hij kent u niet!
Mij walgt der Asen macht, wier liefde of toorn
In loon of straf slechts onrecht oef'nen kan.
Niet langer wil 'k in Asgaards lanen toeven.
Naar 't eeuwig vuur, waarin geen logen is,
Naar haar, wier trouw 't bedrog niet kent, Siguun,
De moeder van mijn Narwi, en naar 't kind,
Dat eens mijn haat zal erven, vlied ik heen.
Maar siddert, hemelingen, als de dag
Is aangebroken, dat zich 't mensch'lijk oog
Niet langer door een waan verblinden laat,
En van zijn schul'loos lijden Midgaards heer
Den Asen-vorst om rekenschap zal vragen!
Vergeet dan niet wiens mond getuigen dorst:
Der goden redder is geen Asen-kind. -
Verga door onrecht wat op onrecht steunt!
Schoon ik niet aan den vloet rust van een troon,
Gereed er op te stijgen, vruchteloos

Roept nooit een mensch de hulp van Loki in.
 En heb ik betere uitkomst hem geleerd,
 Dan 't dwaas vertrouwen op begoocheling,
 In Midgaard reus en mensch, door haat vereend,
 In 't stof aanbiddend voor mij neer doen buigen.....
 Nogmaals, dan sidd're 't Asen-rijk!... Ha! ginds
 Komt Balders moeder. - Welgevallig was
 Haar Loki nooit. - Wel is zij schoon... en toch -
 Had niet de smart haar oogen roodgerand,
 Haar wang gegroefd, haar voorhoofd diep gerimpeld -
 Zou thans Laufēja nog veel schooner zijn!'

Dus sprak hij, en was in den nacht verdwenen.
 Een roode star schoot pijlsnel over d' aard.'

Terwijl de speer, die dreigend Odiens hand
 Al aangegrepen had, toen Loki stout
 Op Frikka's schoonheid had gezinspeeld, weer
 Terugviel op de rots, ontwelde een zucht
 Alvaders zwaar beklemd gemoed, en klonk
 Het zacht in Moeniens luist'rend oor;
 'Zoo moest
 Het eenmaal komen. - Sidd're 't Asen-rijk!
 Dat zei, door nijd verteerd, mijn eigen kind.
 O! 't was een ijd'le wensch ten goede 't kwaad
 Te kunnen leiden. Boete delge schuld;
 Dus luidt de wil der onverwrikb're Nornen. -

Moog' t offer dan door Odien haar gebracht,
 Wanneer van 't kind, dat slecht met diep ontzag
 Zijn naam moest durven noemen, zwijgend hij
 Den zwartsten smaad verduurt, wanneer zijn hart,
 Voor 't heil der wereld, van zijn fiersten zoon
 Vrijwillig en voor eeuwig afstand doet,
 Der zust'ren heil'gen toorn nog kunnen wenden
 Van 't glanzend Asen-rijk.'

Intusschen was,

Met jeugd'ig rassche schreden, Frikka reeds
 Tot aan Bilskirnirs hooge poort genaakt,
 Toen uit de feestzaal Balder trad, die al
 Te lang zijns vaders bijzijn had ontbeerd.
 Hoe gaarne had de blijde moeder hem
 Den uitslag van haar snellen tocht gemaald,
 En zich de schoone vreugd geschonken, met
 Haar tooverwoord het somber wolkenfloers,
 Dat telkens weer op Odiens voorhoofd saâmtrók,
 Voor immer gansch uiteen te jagen! Toch
 Betoomde zij haar radde tong, want in
 Des jong'lings lichtende oogen, om den mond
 Den lachenden, door 't lustig drinkgelag
 Het laatste spoor van kommer en van angst
 Verdwenen ziende, drukte ze op de lippen
 Beteek'nisvol den blanken vinger neer,
 En liet het stralend oog haar zegepraal
 Verkonden. Wel begreep haar Odiens hart;

Hij wist het dat zij Balder veilig dacht.
 En ziet, nog eenmaal vlamde de Asen-moed
 Met held'ren glans weer uit zijn asch omhoog.
 De strakke wenkbrauwboog ontspande zich,
 't Doorploegde voorhoofd liet zijn plooiën varen,
 En toen in 't naad'ren Balder had geklaagd:
 'Wat toeft Alvader? Smaakt een enk'le teug
 Van 't zorgen-stillend brouwsel hem niet meer?
 Hoe zoet en krachtig ook de mede zij,
 Die Toor ons schenkt, den vollen beker schoof
 Reeds menigeen terug, want bitter wordt
 Den Asen, wat hun vorst niet met hen deelt.'
 Toen brak met vollen luister Asgaards zon
 De nevels door, uit kommer en uit zorg,
 Als aardsche damp uit lang doorweekten grond,
 In Odiens geest verduist'rend opgestegen.
 Weer zweefde een glimlach op zijn lippen, en
 Om Frikka's hals en Balders schouder heen
 Zijn armen streng'lend, riep hij uit:
 'Zal hij
 Vertwijfelen, die zelf aan 's hemels boog
 De bloemen hechte, ontknopt in Walhals glans:
 Voor 't lijdend hart het zilver licht der hope?
 Wat Zegevader aan de menschen schonk,
 Tot stevigst anker in des levens stormen,
 Tot een'gen troost in bitt're stervensangst,
 Dat leer' nu hem de bloesems van 't geluk,

Zijn 't ook de laatsten, lachend af te plukken.
Vliedt henen, vreezen! Heil'ge vrede, keer!
Niet in den strijd alleen of 't bang gepeins
Wil ik der Asen koning zijn. Ook aan
Den vreugde-disch is Odiens eereplaats.
Straks hef ik zorgenvrij den kelk weer op,
Dien Rist en Mist mij vullen beurt om beurt.
Want ondank ware 't weigerde mijn tong,
Zoolang twee zonen mij ter zijde staan
En Frikka's mond haar frisschen kus mij biedt,
Met rimp'loos voorhoofd dankbaar uit te roepen:
Nog is er heil'ge vreugde in 't aloud Asen-rijk'!

Zang III.

Niet lang was Loki rustig bij Siguun
En Narwi in de stille grot gebleven.
Zoo vaak hij 't oog naar boven had gewend,
Was voor zijn blik hetzelfde visioen
Verlokkend opgerezen: Odiens troon
Door hem bezet; op aard', met streng gericht,
Door zijne hand der dingen loop geleid,
En Frikka's zonen - wien zijn felle haat
Thans was gewijd - verbannen uit de stad
Der Asen. Met een onweerstaanb're macht
Had naar des hemels heerlijkheid dit beeld

Den wrokkende teruggevoerd, en tal
 Van nachten zwierf hij reeds, een spie gelijk,
 Met vorschend oog om Asgaards burgten heen,
 't Heerschzuchtig hart bij 't zien der Asen-vreugd' -
 Die 't folterend begeeren niet vergalde -
 Door brandende afgunst ondermijnd.

Weer had

De zonnegod zijn onvermoeibaar span
 Ter ruste voor de gouden ruif geleid,
 Toen door een ongewoon tooneel de blik
 Des vuurgods werd geboeid. Luid jubelend
 Stormde uit de poort van 't reine Breidablik
 De godenschaar met Balder in het midden.
 Bedaarder volgde hen de ravengod,
 En blinde Hoder strompelde achteraan.
 Behalve Balder en de blinde was
 Elkeen met boog of zwaard of bijl gewapend;
 Toch droeg geen hoofd een helm, geen arm een schild.
 Terwijl zij zwaard op zwaard en bijl op bijl
 Weerklinken deden, trok de dart'le schaar
 Al lachend ordeloos naar 't Ida-veld.

Op 't kampterrein gekomen deed hen Toor -
 Alvader en ook Hoder uitgezonderd -
 Een wijden kring om Balder vormen.

Nooit -

Zoo kwam het Loki voor - had Odiens blik

Met meer behagen op zijn zoon gerust,
 Als nu deze, in zijn smet'loos wit gewaad,
 Den gouden gordel rond de lenden, 't hoofd
 In 't blonde haar gevat als in een krans
 Van stralen, blozend om zich henen blikte,
 En lachende hem groette. Nooit ook had
 Op 't veld, waar daag'lijks goën en helden streden,
 Laufēja's zoon een derg'lijk spel aanschouwd.

De dappere Oller met den zilv'ren baard
 Was de eerste, die zijn boog naar Balder richtte.
 Heen vloog de pijl, recht aan op 't jeugdig hart;
 Maar ziet, ondanks des stoeren jagers kracht,
 Gleed langs den wapenrok van Frikka's zoon,
 Een veer gelijk, door 't koeltje voortgestuwd,
 Het spitse wapentuig omlaag. Op nieuw
 Galmde uit den kring der Asen luid gejuich
 Met zwaard- en bijlgekletter. - Duid'lijk zag
 De vuurgod om Alvaders mond een lach
 Vol innig welgevallen spelen. - Nu
 Boog Widar zich ter aarde, die na Toor
 De sterkste was van alle goden, trok
 Een rotsblok uit den harden bodem los,
 Zoo groot, dat manshoog aan zijn voet een kloof
 De zwarte kaken openspalkte, hief 't
 Omhoog, en gooide 't spelend in de lucht,
 Als waar 't een appel uit Idoena's korf,

Ving 't weder met zijn ijs'ren armen op,
 En wierp het eind'lijk in een wijden boog
 Naar Balders voorhoofd toe. Een kreet van schrik
 Ontvlood aan Frikka's mond, toen in de poort
 Van Fenzaal zij verscheen om uit de vert'
 Het dartel spel te aanschouwen; maar een lach
 Vol blijden moedertrots volgde aanstonds van
 Haar lippen, want de steen, die in zijn val
 Verpletterd hadde een reuzenschedel, gleed,
 Een vlokje dons gelijk, langs Balder neer,
 En boorde diep zich vast in de aarde. Thans
 Kon Loki niet meer twijflen dat een zalf
 Of tooverdrank, door Alfen-kunst bereid,
 Alvaders lieveling onkwestbaar had
 Gemaakt, en spoedig was zijn plan gerijpt,
 Dat tot de ontdekking van 't geheim moest leiden.
 Op Frikka's praatzucht was zijn hoop gevest. -

Nog niemand had zijn bijzijn opgemerkt
 Eer, als een oude vrouw vermomd en op
 Een kruk geleund, hij met gebogen hoofd
 Voor Frikka trad, juist op het oogenblik
 Dat koene Wali naar den zonnegod
 Weer te vergeefs zijn bijl geworpen had.

'Wee mij', begon hij, sluw zijn stem verand'rend,
 'Naar Asgaard toog ik, oude Huundla, heen,

Om, vóór de nacht des doods mijn oogen dekt,
 De heerlijkheid der Asen nog te aanschouwen.
 En wel is 't Asgaards bodem, dien mijn voet
 Betreedt, wel zie 'k de goden ginds vereend,
 Maar onbegrijp'lijk blijft mij 't schouwtooneel,
 Dat hier zich opdoet aan mijn blikken.'

Niet

Bleef Frikka's arg'loos antwoord uit:

Wie kan

U beter 't spel verklaren, goede vrouw,
 Waarin de machtigen zich thans vermeien,
 Dan Frikka, Balders moeder? Ziet ge ginds
 Den jongen, schoonen god, die 't zonder schild,
 Gansch weerloos, waagt de wapenen te tartten,
 Waaraan het stevigst harnas niet weerstaat?
 Dat is mijn zachte zoon, de zonnegod.
 Thans rukt met elke hand de ruwe Toor
 Een ouden eik uit Asgaards hechten grond.
 Zeer krachtig is zijn krijgsmans-arm, maar eer
 Zou trouwe Toor zich zelven dood'lijk treffen,
 Dan 't kleinste haar op Balders broederhoofd.
 Hoe luchtig licht hij van den grond den last,
 Die zware reuzen zou vermors'len, zwaait
 Het welig groen zich om de lokken, werpt - - -
 En zie, de stammen zinken machteloos,
 Als waren zij met zachte wol gevuld,
 Aan Balders voeten neder! Nimmermeer

Behoeft de ravengod om Balders wil
 Met bange vrees te kampen. Steen noch plant,
 Noch dier, noch Alf, noch reus, noch mensch, zal ooit
 Den dierb'ren lichtgod leed weervaren doen.
 Met zwaren eed bezwoeren zij 't. Wel zwak
 Is de arm der vrouw, en voor den vroeden man
 Moet ze ook in wijsheid zwichten. Toch verwint
 Den sluwsten man het slimme moederoog!

Zoo sprak zij, zegevierend lachend, steeds
 Naar Balder heen den held'ren blik gericht;
 En weer vroeg Loki: 'Heeft dan al wat is
 Gezworen eed'len Balder niet te deren?'

'Slechts Odien kent al wat bestaat op aard'
 En hier? Daarom bevroeg ik op mijn tocht
 Alleen wat schaden kan. Niet vreest mijn hart
 Het zachte dons op duivenborst, den dauw,
 Die in de bloemen blinkt, des hemels blauw,
 Den maneschijn of 't nietig mistelkruid.'

'Ik dank u,' voegde Loki haar nog toe;
 En nauwelijks had Frikka, zonder erg,
 Het dier geheim verklapt, of van haar zij
 Was de oude vrouw verdwenen.

'Zonderling,'

Sprak ze, om zich henen blikkend; doch niet lang

Kon haar verbazing duren. 't Moederoog
Had slechts voor Balder aandacht, en geen zorg
Was heden sterk genoeg haar fiere vreugd'
Te storen.

Haastig was Laufeya's zoon
Naar 't oosten heengesneld, waar op den eik
De mistelplant schuw onder 't loover bloeit.
Ruw scheurde hij den weeken stengel af,
Ging ijlings met de twijg naar 't Ida-veld
Terug, en vond de goden immer nog
Met pijlen, speren, steenen, Frikka's zoon,
Onkwetsb'ren Balder, lachende bestormend.
Op blinden Hoder schreed hij toe, die uit
De verte luist'rend in de vreugde deelde,
En vroeg, hem op den schouder kloppend, zacht:

'Neemt Hoders hand geen deel aan 't lustig spel?
Wel heerlijk is de zekerheid, dat niets
Den glanzend schoonen Balder schaden kan.'

'Nooit,' luidde treurig 't antwoord, 'heeft mijn oog
Den zonnegod, den stralende, gezien.
Ook weet mijn arm geen wapentuig te voeren.'

Aldra had Loki onder 't wuivend gras
Een boog bemerkt, bij 't schijngevecht verloren.

Dien greep hij, lei de mistel op de pees,
En duwde 't wapen Hoder in de hand.

'Hier is een boog met taaie pees, een pijl
Te zwak om zelfs een mensch te kunnen wonden.
Vat aan, mijn vriend, omhoog de hand, ik richt.....
Meer rechts.... Trek nu de pees met kracht terug....
Los!....

Eenzaam was de zachte Nanna in
Het ruime Breidablik teruggebleven.
Gepopeld had haar 't teederminnend hart,
Toen de Asen bij 't verhaal van Frikka's tocht,
In vreugdekreten waren losgebarsten.
Hoe gaarne had ook zij naar 't kampterrein
Den veelgeliefde vergezeld! Doch slechts
Walkuren stonden de Asen daar ter zij;
Haar plaats, zij wist het, was te huis aan 't spinrok.
Toch ving haar oor de galmen gretig op,
Die uit de vroolijkheid van 't Ida-veld
Tot ver in Asgaards lanen drongen, en
Niet minder trotsch dan Frikka op haar zoon
Was Nanna op haar gade.

Menigmaal

Had ze in haar zaal reeds de echo's hooren wekken,
Toen plots een schelle gil de lucht doorsneed,
Gevolgd door diepe stilte. - Vlijmende angst

Vertraagde 't slaan van 't bonzend hart, het vlas
 Ontviel haar vluggen, fijnen ving'ren. - Roerloos hield
 Ze luisterend den adem in ... 't bleef stil...
 Nu sprong zij bevend van haar zetel op,
 Liep snel de zaal, den burgt uit, sneller steeds
 De lange laan door, die naar 't veld geleidde.
 Reeds zag zij de Asen, in een kring geschaard,
 Als vast geworteld voor zich henen staren.
 Geen enk'le klank ontvlood hun lippen meer;
 Gebogen op de borst was ieders hoofd,
 Slap hingen de armen langs de zijden neer,
 In 't gras gevallen waren bijl en zwaard...
 Een onheil was geschied ... Zou Balder toch...?
 Haar bloed verstijfde, 't was als had de vrees
 Haar rappen voet verlamd, haar oog verblind.
 Voort moest zij!... Voort!... Met wanhoopskracht bereikt
 Zij 't veld, dringt in den kring...

Daar ligt hij neer

Op Frikka's armen... bleek... staroogend... dood. -
 Verwezen blikte ze een wijle Balder aan,
 Heft dan vertwijflend de armen op; een kreet,
 Zoo rauw als nooit er één door Asgaard klonk,
 Ontsnapt haar borst... en naast haar schat, haar trots
 Stort Nanna stervend neder. - - -

Toen ontgleed

De speer aan Odiens hand, en prevelden

Zijn lippen:

‘Ook de Norne is onvermurwbaar;
Vergeeft dan 't Asen-hart alleen?’

Lang bleef

Het stil op 't Ida-veld. Verdwenen was
De vuurgod. Als verbijsterd blikten allen
Naar 't bleek gelaat door 't blonde haar omlijst,
Dat, als in slaap gekust, en trouw bewaakt
Door 't oog der moeder, aan haar boezem russte.

't Was Toor, die 't eerst weer tot bezinning kwam.
Terwijl een bange snik zijn borst ontvlood,
Had zijn gespierde vuist den mokersteel
Weer aangevat, en trillend klonk het van
Zijn lippen:

‘Wee! Welk ongehoord verraad!
Door broedermoord verbroken Odiens vrede!
Wat marren wij den moord'naar te vermors'len?
De blinde Hoder is 't, die Balders bloed
Vergoot. Neer met den vuigen valschaard!’

Reeds

Bedreigde Mjulfnier Hoders kruin. Als uit
Een droom ontwakend sprongen de Asen op
Den blinde los, toen Odien bliksemsnel
Voor Hoder trad, met Goengners scherpe spits
Den aanval stuitte, en hun verbolgen toeriep:

Terug, ontzinden! Zult ge schuld met schuld
 Bestrafen, moord uit moord ontspruiten doen?
 U allen heilig zij des hemels vreê,
 En recht geschiede aan elk, die roekeloos
 In Asgaard Asen-bloed vergiet!

Onthutst

Had ieder stand gehouden en zijn drift
 Beteugeld; doch, terwijl de dondergod
 Met weezin Mjulfnier in den breeden riem
 Terug deed keeren, mompelden zijn lippen:
 'Verga de lafaard!'

Tot den blinde nu

Gewend, sprak Odien kalm, de hand hem op
 Den schouder leggend:

'Dood ligt Balder neer.

De weeke pijn, die hem ter aarde wierp,
 Ontvoer erbarmingloos aan Hoders boog,
 Wie is 't geweest, die 't dood'lijk wapen richtte
 In Hoders zwakke hand?'

'Wee!' jammerde

De blinde, als kon hij 't vrees'lijk schouwspel zien
 De hand voor de oogen brengend. 'Loki was 't!
 Mijn oor heeft wel zijn koude stem herkend.
 Had ook mijn oog den wreeden euvelmoed
 Op 't valsch gelaat vermogen lezen, nooit
 Zou Odiens liev'ling zijn gesneefd! Waarmeê
 Verdiende Balder zulk een lot?'

Weer borst

De woede los der Asen.

'Reeds zoo vaak

Deed hij mij 't bloed in de aad'ren tint'len! O!

't Waar welgedaan geweest, had Mjulfnier hem

Bij tijds den kop verbrijzeld!'

Dus riep Toor,

En sloot de vingers om den hamersteel

Op nieuw zoo stevig samen, dat in 't vel

De breede knokken witte vlekken spanden.

'Recht!' eischten Widar, Wali en Forsete.

'Wraak!' brulden Bragi, Heimdaal, Oller, en

Reeds zwaaiden ze om de dicht gelokte kruinen

De bijlen en de zwaarden flikk'rend rond,

Reeds sidderde Asgaards grond door 't dreigend stampen...

Toen eensklaps weêr 't rumoer verstomde, en op

Alvader, vol berzorgdheid, ieders blik

Gevestigd bleef. Een schroeiend gift gelijk

Was Hoders antwoord in zijn hart gedrongen.

Als door een duizeling bevangen sloot

Hij de oogen, hield met moeite, op Goengners schaft

Gesteund, zich overeind, en zuchtte flauw:

'O, Loki!' -

Doch nu rees ook Frikka's blik

Van 't wreed ontzielde kind naar Odien op.

Geen parels blonken meer in 't helder oog;

Tot rust gekomen was het lippenpaar,

Dat, bevend onder 't wrijnend wee, geen woord,
Geen klank had kunnen uiten. Nieuwe kracht
Verleende haar Alvaders wanhoop, en
Op vasten toon begon zij:

 'Recht geschiede,

O! dapp're goden, onverbid'lijk recht!
Maar vóór uw hand zich wrekend heft, gedenkt
Den edele, die hier, door Frikka's schuld,
Uit Asgaard roemloos scheidde. Krachteloos
Scheen mij de mistel, en geen duren eed,
Den dierb're nooit te zullen deren, nam
Ik af an 't week gewas. Verschrik'lijk heeft
Het zich gewroken; dood ligt Balder neer,
In Hel verwijlt zijn ziel. - Maar Hela is
Gerecht, en wil geen roof in 't somber rijk.
Niet zij bezoekt aan 't kind de schuld, die op
De moeder rust, en zal hem mateloos
Een licht verzuim doen boeten. Luistert dus,
Gij richtende Asen. Vóór gerechtigheid
Den vuurgod wedervaart, zij 't offer van
Verraad aan 't doodenland ontrukkt. Wie durft
Een stouten tocht voor Frikka te bestaan?
Wie rijdt naar Helheim heen, waar Hela troont,
De vreeselijke in vreugdeloozen nacht?
Half is zij blank, half donker blauw van huid.
Op menschenbeend'ren is haar troon gebouwd.
Een grauwe vloed omgrent haar grimmig rijk,

En daag'lijks jaagt de lange, lichte schaar
 Van hen, die roemloos sneefden op het stroo,
 Het land des jammers binnen over 't goud,
 Waarmeê de breede helbrug is belegd.
 Wie, vraag ik, kent het vreezen niet? Wie durft,
 Den slangenmuil voorbij, die giftig slijm
 In dikke droppels op den bodem kwijlt,
 Den helhond langs, die rood van menschenbloed,
 Verwoed de bloode gasten aanblaft, tot
 In 't hol der ijselijke dringen, om
 Voor 't leven van Alvaders lieveling,
 Den eêlsten bloesem in den Asen-krans,
 Het licht der aarde en Nanna's grootsten schat,
 Aan Hela al, wat Frikka 't hare noemt,
 Tot losprijs uit te loven?

Amper was

Het laatste woord haar mond ontvloden, of,
 Terwijl van lust om Hela te weêrstaan,
 En naar het moederhart den eed'len zoon
 Terug te voeren aller oogen glansden,
 Had reeds Hermoder uitgeroepen:

‘Nooit

Keert Balder weêr of ik, der Asen bode,
 Ontruk hem aan het doodenrijk!’

‘Heb dank,

Nooit aarzelende bode, waag den tocht,
 En lost uw bede Hela's vasten greep

Zoo drinkt u Frikka's mond op 't godenmaal
 Uit gouden kelk de versche mede toe.'

Fluks wendde zich Hermoder om.... doch nu
 Weêrhiel hem Odien, met de vrije hand
 Gebiedend nog te toeven. - Kalmte scheen
 Terugekeerd in 't diep gezonken oog.
 Maar evenals een nevelen-gordijn
 In schaduw Midgaards dreven hult, wanneer
 Des aardrijks ingewand, van pijn zich wringend,
 De muren van zijn kerker schudden doet,
 Had ook een somber waas, toen 't scherp verdriet,
 Bevrijding zoekend uit het krimpens hart,
 In 't machtig voorhoofd nieuwe groeven trok,
 Alvaders blik verdoofd. Zijn held're stem
 Had plotseling haar kracht en klank verloren:

'Ja, ga, Hermoder, doe, mijn wakk're god,
 Als Frikka wil, en rijd den dooden-weg.
 Want wijzer is de raad, dan selv' zij waant,
 Dien op haar lippen moederliefde lei.
 Vrees Hela niet; zij heerscht slechts over dooden.
 De levenden berecht de Norne alleen.
 Maar 't kan geen wil der Norne zijn, dat nijd
 Den last der schuld op 't schuld'loos hoofd zal went'len.
 Niet vlek'loos zijn de goden meer. Edoch
 Hij boete alleen, die 't kwaad in 't leven riep.

Dus luidt de wijze spreuk, welke al wat leeft
Op 't eind'loos vragen mij ten antwoord gaf.
Verneme Hela uit uw heldenmond,
Dat Odien zweert de roekeloze macht,
Die Asgaards vrede breken durfde, zelf
Te zullen breid'len, en van hem, wiens schuld
Haar in het leven riep, wie hij ook zij,
Het offer eischen, dat zij vergen zal
Voor Balders dierbaar leven. Moge aldus
Des boozen daad nog worden uitgewischt:
De reinste god, tot heil van Ase en mensch,
Naar Asgaard wederkeeren. - Hoor' zij ook
Wien Odien de oorzaak van het onheil noemt.
't Was niet de mistel in des moord'naars hand,
't Was niet mijn Frikka's argeloze haast,
't Was niet de blinde, heilloos wreed misleid.
Ook kan 't Laufēja's zoon niet zin. Want hem
Alleen heet Odien aanvang aller schuld,
Die, zwerfend over de aarde, in 't zwak gemoed
Der reuzenbruid den fellen brand ontsak,
En, als de stormwind, die met blind geweld
De fierste bloemen van haar stengels rukt,
De liefde losscheurde uit het maagd'lijk hart,
Dat hij met zoete vleitaal had bedrogen.
Ja, Loki's vader drage alleen de schuld,
En.... Odien was 't, die hem in 't leven wekte.'

Zoo sprak Alvader, en ter aarde zonk
 Zijn blik naar Balders halfgesloten lippen,
 Als konden zij alleen vergiffenis
 Hem schenken. - Strak, gansch wezenloos vau schrik,
 Staarde elk den edele aan, en voelde 't bloed
 Terug naar 't stokkend harte vloeien. Slechts
 Uit Frikka's oogen schoot een held're straal
 Vol liefde en medelijden naar hem op,
 En toen zijn arm verslapt weër nederviel,
 Voelde op zijn hand een warmen kus hij drukken.
 Zijn schuld was niet aan Frikka's blik ontgaan,
 Maar zij had al zoo lang vergeven.

‘Ja’

Vervolgde hij op bitt'ren toon, ‘mijn zoon
 Is Loki, maar geen harts-tocht bracht hem voort.
 Want weetlust was 't, die over 't wereldrond
 Van stee tot stee den wand'laar stuwde, en van
 Laufēja's zienersblik had reeds de faam
 Tot ver in 't land der menschen zich verbreid.
 Toen waande ik nog mijn willen sterk genoeg
 Om 't werk der schuld den sterv'ling tot een heil,
 Den hemel tot een vreugd' te kunnen wenden.
 Dies schonk ik aan den zoon, in smart gebaad,
 Maar dierbaar aan mijn hart, wijl 'k in zijn blik
 Laufēja's schrand'ren geest zag fonk'len, en
 Mijn wijsheidsdorst, mijn wilskracht wedervond,
 Bestiering over Midgaards grootsten schat.

Daarmede had hij 't Asen-rijk tot eer,
Het menschdom tot een zegen kunnen zijn,
Indien zijn kille wrok door warmen dank
Verweekt waar' tot een goddelijk erbarmen.
Helaas, bedrogen werd mijn liefste hoop! -
Wel deinst de nacht, wanneer de morgen daagt,
Wel smelt het winterijs voor lente's adem;
Maar nimmer wast een bloem uit dorre sneeuw,
Of brengt de duisternis een lichstraal voort.
Al groeit de netel aan des hemels poort,
Gekweekt door Asen-zorg, venijnig blijft
Het sap, dat haar doorstroomt, en in de hand,
Die 't zachtst haar liefkoost, dringt haar gift het wist. -
Tot werkeloosheid zij des boozen wil
Voor immer dus gedoemd in hechte banden.
En moest mij 't hart ook breken in de borst,
Moest eeuw'ge nacht voortaan mijn geest omhullen,
Ik zweer 't bij Oerd, bij Skoeld en bij Verandi,
Geschieden zal wat over Odiens schuld,
In naam der Nornen, tot des levens heil,
De norsche Hela zal beslissen. - Nu
Mijn bode, ga, en meld aan Hela's oor
Wat Odiens mond u toevertrouwde. Leg
Uw zadel op mijn hengst. Zijn voet is vast,
En sneller dan een pijl kan snorren brengt
Hij u naar 't huiv'ringwekkend rijk. Aan ons
De taak, o, Wali, Widar en mijn Toor,

Laufeja's zoon, d' onzalige optezoeken.'

Zoo boog voor 't recht zich Odien schuld-bewust;
Eerbiedig zwijgend blikten de Asen strak
Ter aarde.

Eerst toen in Bifrost's vlammspel
Hermoder, die het veld met lichten tred
Verlaten had, op Sleipnier was verdwenen,
Sprak Frikka fluist'rend:

'Brengt naar Breidablik,
Zijn woning, nu den welbeminde weêr,
En legt op 't rustbed Nanna naast hem neder.
Gesloten is haar vriend'lijk oog, doch niet
Voor immer. - Ziet zij sluimert slechts. - Een kus
Van Balders mond kan uit dien slaap haar wekken.'

Geen weifeling was in haar zachte stem,
En troostend drong de liefelijke klank
In Odiens ziel. Nog eenmaal drukte zij
Haar lippen op des jong'lings kouden mond,
En wenkte daarna Toor, opdat hij 't lijk
Zijns broeders op zou beuren. Wel verliet
De dondergod de zwijgende Asen-schaar,
En hief zijn hand den neergevelde omhoog,
Doch als het blonde hoofd, een bloem gelijk,
Wier steel geknakt werd, achterover boog,
Borst eensklaps forsche Toor in tranen uit,
En zonk hij snikkend op de knieën neder.

Nu greep gespierde Wali Balder aan,
 En lei hem zacht op vier gekruiste speren.
 Ook Balders zoon, die Nanna's tenger lijf
 Zoo gaarne allen op de armen had getorscht,
 Moest ijz'ren Oller voor den lichten last
 Om bijstand smeeken, want het grievend leed
 Had de Asen zwakker dan een mensch gemaakt.
 Te zamen hieven zij de sluim'rende op,
 En, Nanna's een'ge liefde dragend, kwam
 Met Widar Wali na.

Het duurde lang
 Voordat de kleine stoet het Ida-veld
 Doorschreden had en in 't geboomte was
 Verdwenen. Telkens, als den held'ren blik
 Een nieuwe tranenvloed befloersde, werd
 De dubb'le last een pooze neêrgelegd,
 En rust genomen voor 't ontzenuwd lijf.
 Dan greep de grijze Bragi naar de harp,
 En deed zijn hand de gouden snaren trillen.
 Een schrill accoord zweefde over 't stille veld,
 En vragend klonk het van des dichters lippen:

*Schuld'loos en schoon was de onschendbare Balder,
 Kruiwend en krachteloos 't mistelkruid,
 Toch stierf de sterke door den zwakke gestoken.
 Asen, Asen, wat of dat beduidt?*

*Geen haat was in 't hart van den zwijgenden Hoder,
Zijn Asen-oog blikte in eeuwigen nacht;
Toch viel door zijn valscheid de veelbeminde.
Asen, Asen, wat of dat beduidt?*

*In 't doodenland dalen zag ik een dappere;
Niet heft meer Hoegien het praatzieke hoofd;
Vrucht'loos bevroeg Odien de vroede.
Asen, Asen, wat of dat beduidt?*

*De goede is gegaan en de geesel gebleven;
Toch richten rustig de Nornen in runen,
En zal weêr zeeg'nend het zonlicht verrijzen.
Asen, Asen, wat of dat beduidt?*

Alleen met Frikka was de ravengod
Op 't Ida-veld gebleven. Langen tijd
Had, zwijgend, met den peinzensdoffen blik,
Hij Balders goudblond haar gevolgd, waarvan
De schoone lokken sleepten over 't gras;
Maar langer nog was Bragi's lied verstomd,
En had de stilte van den dood voor 't eerst
Haar wieken over 't Asen-rijk gestrekt. -
Ontwakend uit zijn starend mijm'ren zonk
Hij op de rots, die Frikka steunde, neer,
En zeide met een half gesmoorde stem:

'Nu is 't voor immer uit met Asgaards vreugde.
 Nooit glanst een glimlach meer om Odiens mond.
 Zij 't looze Loki, zij 't de god des lichts,
 Een offer wordt van 't vaderhart gevergd. -
 O! Frikka, Frikka, wel reikt Nornen-macht
 Ook over Bifrost tot in Odiens burgt.
 Maar wat mijn oog aanschouwde in wilden droom,
 Den ondergang des schuldigen het recht
 Der Nornen tot een offer, Odiens dood
 Het losgeld voor het leven van zijn zoon,
 Zou dat de wil der zust'ren wezen?

Thans

Rees Frikka op, en schoon de vrees'lijkste angst
 Om zoon en echtgenoot haar teeder hart
 Beklemde, vast en vol vertrouwen was
 Haar blik, terwijl zij kalm hem tegenwierp:

Kan ondergaan 't geen onontbeerlijk is?
 Wat houdt nog stand als Odien niet meer heerscht?
 Wiens lot zou Skoeld in heilig runenschrift
 Nog kunnen griffen? - Neen, moest ook mijn Toor
 Ik derven, en naar 't duister doodenland
 Het gansche heir zien gaan der dapp're goôn,
 Alvader zou ik eeuwig blijven achten!'

Het starend oog naar 't blauwe wereldeind'
 Gericht, schudde Odien diep weemoedig 't hoofd:

‘Zoo spreekt de blinde mensch, dien blijde hoop
 Misleidt, en houdt voor waarheid leêge wenschen.
 Niet is 't de duist're dood, het eigen einde,
 Wat Odiens hart met vrees vervullen kan. -
 Er was een tijd, die wist van wet noch orde;
 In Umiers hand lag de opperheerschappij,
 En in zijn naam beheerschten reuzen de aarde.
 Geen spoor had aan den hemel 't zonnepan,
 De maan zwierf stuurloos rond, geen starrenschijn
 Verlichtte aan 't ledig zwerk den langen nacht.
 Niets groeide op Midgaards drassen bodem, en
 Geen vastheid was er voor des menschen voet.
 Toen kwam voor 't eerst de godenraad bijeen.
 Zij gaven namen al wat naamloos was,
 En zeek're banen starren, maan en zon.
 Zij drongen 't water uit den weeken grond,
 En stelden wetten aan den woesten tijd.
 Zij joegen Umier met zijn Joten-heir,
 Uit Midgaards groene dreven naar de grens.
 Zij bouwden Asgaard met zijn burgten, en
 Zij schiepen ook den mensch, opdat, beschermd
 Door Odiens hand, van al de heerlijkheid
 In 't nieuwe rijk een wezen zou genieten. -
 Zoo deden de Asen, en bedachten niet
 Dat, evenals op aard' het werk den mensch,
 Ook hen die schepping overleven kon.
 Toch spoedt naar 't einde al wat een aanvang had.

En, als geen vaste hand de goden meer
 Beheerscht, in Midgaard mensch en reus bedwingt;
 Als Toors getergde toorn en Loki's list,
 Om de oppermacht zich metend, mensch en god,
 Het hart vol blinden haat, in heeten strijd
 Voor immer van elkaar vervreemden.... wee!
 Wat zal dan 't lot van aarde en hemel zijn? -
 Zie, deze vraag vergaalde de Asen-vreugd'
 Zoo lang reeds in mijn borst, en vruchteloos
 Vloog Hoegien uit om 't antwoord op te sporen.
 Ver zwierf zij rond..... maar keerde zwijgend weêr.'

Een troostrijk antwoord zinnend blikte Frikka
 Een wijle voor zich; doch, nadat haar geest
 In 't nevelachtig morgen te vergeefs
 Had pogen door te dringen, sloeg zij om
 Alvaders hals de albasten armen heen,
 Drukte op zijn mond haar warmsten kus, en sprak:

'Wat schoon en goed als Odiens schepping is,
 Op wijze wetten steunt, niet op geweld,
 Biedt eeuwig weêrstand aan des boozen wil.
 Hoe zwak werd Hoegiens blik, die naar bescheid
 Op zulk een vraag vergeefs heeft rondgezien!
 Zeer duister zijn der Nornen runen vaak,
 Maar nooit vergt Skoeld wat onrechtvaardig is.
 En keert uit Helheim aanstonds Balder weêr,

Wie durft het dan nog te betwijf'len, dat
Aan 't goede en schoone steeds de zege blijft.'

Zoo trachtte Frikka Odiens vrees te stillen;
Maar toch kwam om zijn mond de glimlach niet terug.

Zang IV

Verlaten was sinds Balders snellen dood
Het groenend Ida-veld gebleven. Dicht
Aaneengesloten golfde er 't halmenheir,
Met zacht gefluister, langzaam heen en weder.
Doodstil was 't in des hemels breede lanen.
Een wolkenfloers hing neder boven de aard';
En nog had niemand van de gouden ruif
De zonnehengsten losgebonden.

Van

Den troon, die Liedskjalf heet, en over al

Wat is Alvader uitzicht geeft, had ras
Zijn scherpe blik Laufeja's zoon ontwaard,
Ofschoon de vuurgod uit zijn hoogen berg
Een donk're rookzuil op liet stijgen, die
Des menschen bloed van angst verstijven deed.
Met Widar, Wali en den dondergod
Was Odien naar het aardrijk afgedaald
Om Loki in zijn woning op te sporen. -
Verschrikkelijk had deze zich geweerd,
Zoodra, bij 't naderen der goden, hij
Zijn daad ontsluierd zag, en zijn verblijf
Ontdekt. - Eerst had hij in den grauwen walm
Roodgloe'nde blokken steen en handen-vol
Verschroeiende asch, met donderend geweld,
Omhoog geslingerd. Al wat Balders glans
Had doen ontkiemen in den vrucht'b'ren grond -
Zoover het oog der Asen reiken kon -
Verstikte en zengde weg. Het wild gediert',
Bij scharen uit zijn holen opgejaagd,
Joeg brullende van pijn de vlakten door,
En strijdend met zijn razende belagers
Verzonk de mensch bij honderdtallen in
Den grond, die openspleet. - Stikdonk're nacht
Had de Asen aan den voet des bergs omhuld,
Terwijl een regen vonken, steenen, gruis
Rondom de helling dekte. Reeds had Toor
Van pijn gekermd, en Wali aarzelend

Het hoofd ter zij gewend; maar onversaagd
 En kalm was Odien zwijgend voortgegaan,
 Door Widar op den voet gevolgd. Beschaamd
 Had Wali spoedig nieuwen moed gevat,
 En ook de dondergod zijn smart verbeter. -

De berg was steil, en hoog de smalle spits.

Daar had op eens den grauwen kraterrand
 Bloedrood een vuurstroom overgolfd, die, smal
 In 't eerst, zijn baren allengs breeder stuwde,
 Tot ze in de vlakke waren neengerold,
 En als een lange heuvelreeks verstijfd,
 Waaran de broze korst, bedrieg'lijk zwart,
 Een heete kern verborg. De bodem had
 Gebeefd, en 't viertal Asen moeitevol
 Zich op een rots geborgen, waar de damp
 Verstikkend langs 't gelaat hun streek. Toch had,
 Zoodra de taaie vloed hem dragen kon,
 Alvader weêr den zwaren tocht hervat,
 Noch 't vuur, dat dreigend in de spleten glom,
 Noch 't hagelen der steenen achtend, noch
 Den gelen walm, die opsteeg uit de korst.

Toen was door Loki voor de laatste maal, -
 Zoodra zijn oog dicht aan den ingangrand
 De fel gehaten had bemerkte, - een wolk

Van steenen opgeblazen uit de spits,
En eensklaps scheen zijn toorn bedaard te zijn.
Een rookzuil slechts bleef aan den top gehecht.
Behoedzaam was nu Odien neêr gedaald
In 't walmend ingewand der aarde, naar
De grauwe diepte bikkend, waar hij wist
Dat Loki tot een nieuwen aanval weêr
Zijn krachten samentrok. Dicht was hem Toor
Gevolgd, iets verder Widar; Wali had
Den stoet gesloten. - Door het schemerlicht
In ondoordringb'ren nacht gekomen, had
Bij elken stap van rots tot rots, voordat
De steile wand een volgend steunpunt bood,
De voet in 't ijle, zoekend, rondgezwierd.

Nog immer was 't beneden stil gebleven.

Daar klonk, ver onder hen, een doffe knal.
Een lang gerommel volgde, en wederom
Doorliep een siddering de hechte rots.
Nu lichtte 't in den afgrond, bloedig rood,
En door dit rossig schijnsel henen werd
Hun oog een vlammenzee gewaar, die gansch
Den nauwen trechter vullend, nu eens diep
Een vuur'ge draaikolk oop'nend, dan weêr hoog
In gouden golven zwalpend, rechts en links
Een heir van vonken spattend op 't gesteent',

Door Loki langzaam opgestuwd, reeds aan
Hun voeten lekte. - Wali was gevlucht,
Ook Widar al een eind teruggeklommen.
Met Toor had Odien Loki afgewacht.
Want aan zijn aad'laars-blik was 't niet ontgaan,
Dat in den gloed, der Asen vlucht gewis,
De vuurgod zelf naar boven steeg. - Zoodra
Zich dus zijn hoofd door 't ziedend oppervlak
Een doortocht baande, had Alvaders hand
Hem in het dichte haar gevat, en snel
Den spartelende omhoog gerukt, die als
Een slang zich kronkelde in den ijs'ren greep.
Met Toor had uit den afgrond naar de spits -
Waarboven steeds de rookwolk hing, dofrood
Van onder thans getint door 't stijgend vuur, -
Hij stap voor stap hem opgesleurd, en nog
Was Loki brullend weerstand blijven bieden.
Den sterken Wali had hij neêrgeworpen,
Een oogenblik zich zelfs weêr vrij gevoeld,
Maar voor den tweeden keer, ditmaal voor goed,
Was hij bedwongen door Alvaders greep.
Toen had de dondergod, in drift ontbrand,
Met Mjulfier nog bedreigd; doch juist bij tijds
Was de arm des onbesuisden neêrgedrukt
Door Odiens linkerhand, en had het barsch
Den licht ontvlamde toegeklonken:

‘Nooit

Zij 't van Alvaders zoon met recht getuigd:
 Hij velde een vijand neêr, die wapenloos
 En ongevonnisd was!'

Van schaamte rood

Was Toor teruggedeinsd, en zachter had
 Er Odien bijgevoegd:

'Een and're taak

Volvoere thans mijn Toor. Terwijl ik zelf,
 Door Wali en door Widar bijgestaan,
 Naar Asgaard den rampzaal'ge henenleid,
 Opdat, gebonden aan den wereldesch,
 Laufēja's zoon aldaar den prijs verneem',
 Dien Hela eischt voor Balders wederkeer,
 Spoor' hij de schuilplaats op, waar Narwi en
 Siguun door Loki zorgzaam zijn verstoken.
 Ook dezen brengt hij naar de godenstad,
 En bergt hen beiden in zijn zeek'ren burgt.
 Want giftig is de bloem uit giftig zaad
 Ontloken, en gelofte deed mijn mond
 Des boozen macht voor immer te verbreken!'

Zoo had Alvader met beklemd gemoed
 Gesproken, eer hij met Laufēja's zoon,
 Die kalm maar knarsetandend vóór hem liep,
 Door Wali rechts, door Widar links geleid,
 Den weg naar 't treurend Asgaard weêr aanvaardde. -

Nauw had des bruggewachters waakzaam oog
 In 't grauw verschiet de goden naken zien,
 Of uit zijn hoorn verbrak een klare toon
 Des hemels doodsche stilte. - Zwijgend trad
 Rond Odiens troon, waarop de ravengod,
 Als hoogste rechter, voorzat in den raad,
 De schaar der Asen bij den wereldsch
 Toen samen, donk're blikken werpend naar
 De brug, die Loki aanstonds zou betreên.

Nog had zijn mond geen woord gesproken voor
 Hij over Bifrost Asgaard binnenging. -
 Terwijl hem Widar aan den wereldsch
 Met ijzersterke koorden hechte, liep
 Zijn koude blik de rijen monst'rend door,
 En speelde een schamp're grimlach om zijn lippen.

Zoodra Alvader weêr zijn richterstool
 Bestegen had, keerde op zijn schouders ook
 Het witte ravenpaar terug. Nu wees
 Met Goengners spits hij elk een zitplaats toe,
 Liet aan zijn rechterhand een zetel vrij,
 Waarnevens Frikka nederzat, en hield
 Voor Asa-Toor een plaats aan d' and'ren kant.
 Naast dezen sloot de reeks der mannen aan.
 Naast Frikka schaarden zich de vrouwen, en
 Aldus gerangschikt in een wijden boog,

Den vuurgod tegenover, wachtten thans
 Hermoders komst de hemelingen af. -
 Doch vóór den bode kwam de dondergod
 Terug. Niet vrucht'loos was zijn tocht geweest.
 Siguun en Narwi waren meêgevoerd,
 En in Bilskirnir opgesloten. - Dit
 Had Toor aan Odien amper meêgedeeld,
 Den schrik der moeder hem beschrijvend, die,
 Schoon onbewust van schuld, der Asen toorn
 Toch op zich zelve en op haar kind zag dalen,
 Of Loki, die terstond in Odiens oog
 De smart gelezen had, welke om der wil
 Van 't schuld'loos wicht zijn hart doorvlijmde, riep
 Verachtend uit:

‘De lafaard, die zich leent
 Tot vrouwenroof, die tegen kind'ren vecht!
 Hij is wel waardig, dappere Asen, eens
 Uw rechter, eens uw vorst te zijn!’

Als door,
 Een adder-beet gewond, sprong Toor omhoog:
 ‘Waarom mijn arm' zijn heilig werk belet,
 Toen 'k met een enk'len slag het ongediert'
 Vermors'len wilde in Midgaards zengende asch?
 Ware al wat leeft niet dankbaar mij geweest?
 En recht zou aan den valschaard zijn geschied,
 Den vreugdeloozen vredebreker, die
 Het edelst Asen-hart, dat onbeschut

Zijn pijl zich aanbod, laf doorboren kon!’

Het schuim trilde in den bruinen baard, terwijl
 Zijn arm van woede schokte. Een dof gemor
 Rees alom uit den kring der Asen op.
 Forsete, Bragi, Widar wierpen naar
 Den vuurgod fonkelende blikken, en
 Allen 't ontzag voor Odiens smart weerhield
 De wapens, die hun beefden in de hand.
 Toch deed hun drift op Loki's aangezicht
 Slechts tergend neus- en mondhoek trillen; en,
 Nadat Alvader zijn verbolgen zoon
 Op waardig kalmen toon had toegevoegd:

‘Een eed'le toorn vereert het Asen-hart,
 Maar 't bloed zij koel en 't oog zij blind van hem,
 Die spreken moet in naam van 't heilig recht.’
 Zei Loki spottend:

 ‘t Heilig recht! Voorwaar,
 Een prachtig woord op Asen-tong, waar 't geldt
 Aan 't kind, dat zelf zich recht verschaffen dorst,
 Des vaders snood bedrog te wreken! Spreekt,
 Gerechte goôn: behalve Loki zelf,
 Wie was er die Laufēja's zoon ooit recht
 Weêrvaren liet? - In Odiens Asgaard recht!
 Ha, wreede spotternij! Herinner u,
 Dolkoene dondergod, wiens hand het was

Die, ondanks eeden en verdrag, toen aan
De reuzen zachte Freija was beloofd,
Als prijs voor 't bouwen aan een burgt, hen uit
Den hemel joeg en 't onrecht binnenleidde!
Herinner u, o! ravengod, wiens speer,
Door drift en heerszucht voortgejaagd, de borst
Eens Wanen trof, en aan den eersten moord
Het aanzijn schonk! - Koelt vrij uw woede thans!
Gij hebt de macht er toe; doch praalt niet meer
Met god'lijke rechtvaardigheid. Want kon
Een Asen-brein het recht zich denken..... mij,
Waar' de onbezette plaats naast Odiens troon!
Eens was daar 't kind gezeten van zijn zwakheid:
Ik erfde Alvaders geest, Alvaders wil,
En wierp in 't stof den machteloze neêr.
Strekt dreigend nu de zwaarden naar mij uit,
Alleen, gebonden, ongewapend, tart
Laufeja's zoon uw razernij! Want niets
Kan ongedaan weêr maken wat ik deed!
Reeds was het uit met uw onsterf'lijkheid,
Ook over Asen-hoofden rolt de tijd.
En keert dus Balder weêr uit Hela's rijk,
Des hemels heil'ge vrede werd verstoord,
Ook boven Asgaard trekt het onweêr samen!
Een Ase viel door Asen-hand, en aan
De vlam ontbrandt de vlam, tot al wat is
In vlammen opgaat.'

‘Wee!’ riep Frikka uit,
 ‘Wie doet den lasteraar verstommen? Odien!
 Heb derenis met de Asen en met mij!
 Zie hoe zijn scherpe taal ons 't hart verscheurt!
 Spreek, spreek, en breng den leugenaar tot zwijgen!’

Zoo smeekend had zij de armen uitgestrekt,
 En vrouwde nu de handen samen, doch,
 Als waar 't gevoel in 't god'lijk hart verstompt
 Door lang en pijnlijk mede-lijden, bleef
 Alvader zwijgend voor zich staren. Weêr
 Kon Loki sarrend lachen.

‘Slechts geduld,
 O! trotsche Frikka, aanstonds zwijgt mijn mond
 Voor langen tijd, en wacht hij tot mijn werk,
 Dat zelfs geen Nornen-macht meer stuiten kan,
 In Asgaard en in Midgaard zich voleinde.
 Kortzichtig moederhart, ge dacht u slim,
 En zaagt de macht van 't nietige over 't hoofd.
 Veel wijzer zijt ge thans geworden, maar
 Nu is 't te laat, helaas! Valt Odien neêr,
 Dan moet uw Toor alleen zijn plaats vervullen.
 Ik zie hem al, in dolle woede ontbrand,
 Door 't zwakke mensdome, dat Alvaders speer
 Met zooveel moeite tegen reuzenvolk
 Beschermen moest, zijn harden hamer werpen!
 Zij zullen 't hoofd wel buigen, wees gerust;

Maar nimmer vat een mensch wat Asen-wil
 Voor recht en onrecht houdt. Dien gist'ren Tuur
 Beschutte in 't slaggewoel, velt heden Freir,
 De vrede-vriend, ter aarde. In duisternis
 Gaan de arme blinden om, wier ziel naar 't licht
 Der waarheid snakt als Toor naar verschen drank,
 En wien voor waarheid Odiën leugens schonk.
 Laat Mjūlnier in uw gordel rusten, Toor;
 Hem wacht nog werk genoeg. En straft hij blind
 Des levens onrechtvaardigheên op aard',
 Dan heerscht gij weldra over dooden slechts!'

Weêr sprong de dondergod - ter nauwernood
 Zijn drift beheerschend - van zijn bank omhoog,
 Wierp, snuivend als de stier tot razernij
 Getergd, Sief en Forsete van zich af,
 Die poogden hem terug te houden, trad
 Voor Odiens troon, en riep met heesche stem
 Hem toe:
 'O! vader, vader, kokend lood
 Doorstroomt mijn aad'ren, bloed zweeft voor mijn oog.
 Zie, hoe de hamer siddert in mijn vuist!'

Vergeefs; ook hem verhoorde Alvader niet,
 En kalm voer Loki voort:
 'Hij sidd're vrij.
 Toch treft hij nimmer 't rosse hoofd, zoo heet

Door Toor gehaat. Want eer vaart Odien zelf
 Ter Hel, voor Loki 't leven laat. Zoo luidt
 De zin der heil'ge runen, eeuwen her,
 Door onbekende hand in 't steen gegrift
 Van 't duister Alfen-land. - Nu beeft ge zelf.
 Uw wang verbleekt, uw beenen trillen, en
 Uw blik, die 't runen-lezen niet verstaat,
 Dwaalt angstig door den kring der Asen rond.
 Maar vraag 't aan hem, die weet wat Loki weet,
 Vraag 't aan Alvader of ik waarheid sprak.'

Niet Toor alleen had zich bij deze taal
 Een huid'ring langs de leden voelen gaan.
 Op nieuw doorliep een dof gemor den kring;
 En schuwe blikken wierpen de Asen van
 Ter zij naar Odien heen. Nog zweeg hij stil.
 Maar toen hem Frikka fluist'rend had gevraagd:
 'Kan 't waarheid zijn wat Loki sprak?'

 liet hij

Den blik vol droef verwijt een pooze op 't kind
 Van schuld en van zijn edelst streven rusten,
 Den eenige, die hem gewogen was
 In kracht van wil en geest, en zeide toen:

'Wel sluw en hart'loos is Laufeja's zoon;
 Doch nooit kwam uit zijn mond een logen voort.'

‘En daarom’ barstte Loki uit, ‘is hij
Gehaat bij Ase, Wane, Jote en mensch!’

Daar klonk op nieuw des wachters hoorngeschal.
‘Dat meldt Hermoders komst!’ riep Frikka blij.
‘Hij is 't! Hermoder keert!’ weêrklonk de maar
Van mond tot mond. Naar Bifrost's vlammen heen
Had ieder, van zijn zetel opgestaan,
Weldra vol angstige verwachting 't hoofd
Gewend.

Het eerst ontdekte Frikka's oog
Den bode. Een schelle kreet doorsneed de lucht,
En toonloos volgde van haar valse lippen:
‘Hij keert alleen.....’

Geen ander woord, geen klank
Heette in den godenkring Hermoder welkom.
Als beelden roerloos en als dooden bleek
Omringden de Asen Odiens richterstool;
En niemand merkte 't op, dat stof en slijk
Hermoders kleederen bedekten, dat
Zijn knieën knikten onder 't gaan, en van
Vermoeienis zijn rug gebogen was. -

Lang talmde hij aan d' ingang van het veld,
En blikte sprakeloos de goden aan. -

Alvader moest hem tot zich nooden, eer

Hij kracht vond eenmaal nog het matte lijf
 Omhoog te richten, en voor Odiens troon
 Te stromp'len.

‘Trouwe bode, spreek vrij uit,
 Welk ook het antwoord zij, dat op uw tong
 De norsche Hela legde. Zekerheid
 Wil 't vreezend hart, zij 't ook een zeek're smart.’

Op doffen toon berichtte hij aldus
 Den Asen van zijn verren, zwaren tocht,

‘Door diepe dalen, duiz'lingwekkend snel,
 Reed negen nachten lang ik noordwaarts heen,
 En, schoon mijn oog geen schaduw nog van licht
 Door 't windsnel rennen onderscheiden had,
 In suizelende vaart joeg Sleipnir voort.
 “Halt”, klonk het plotseling.... de hengst hield stil,
 En 't bits gelaat der bruggewachteres
 Van 't schimmenrijk rees voor mijn blikken op.
 “Wie zijt ge,” vroeg zij barsch, “wat zoekt ge hier?
 Nog gist'ren trokken over gindsche brug
 Vijf scharen dooden heen, en flauwer kwam
 Mij 't dreunen voor dan onder 't draven van
 Uw klepper. Vrucht'loos zoekt op uw gelaat
 Mijn oog de kleur des doods; reus, god of mensch,
 Wat zoekt ge in Hela's rijk?” mijn antwoord was:
 “Voor Balders leven breng ik Hela losgeld.

Wijs wachteres den weg mij aan, die tot
Haar woning leidt.” - Dra wees zij mij den weg,
Dien Balder was gegaan, en reed ik voort,
Totdat het pad weêr door een ijs'ren hek
Met spitse punten werd versperd. Hier steeg
Ik af, en trok den zadel stijver aan,
Hernam mijn plaats, en, door mijn spoor genoopt,
Sprong ongedeerd de hengst er over henen.
Nu ging 't door kromme, krinkelende gangen
Naar Hela's lichtloos, huiv'ringwekkend hol.
Weêr steeg ik af, bond Sleipnier aan een steen,
En trad naar binnen. - Op haar grauwen troon
Gezeten, die van knokken is gebouwd,
Om 't hoofd, dat blauw van tint was en met bloed
Bevlekt, een wit gebeent', haar marteltuig,
Wild in de rondte zwaaiend, riep terstond
Mij ruige Hela tot zich. - Langzaam moest
Ik door de duffe lijklucht gaan, waarin
De blauwe glans van 't drietal fakkellichten
Verdoofde tot een vale schemering.
De grond was glad van 't glibb'rig slangenslijm.
Nu eerst lette aan de wanden, rechts en links,
Mijn blik de lange, leêge tafels op,
Waraan, met stervensangst in 't glazig oog
Naar Hela starend, dicht opeengestuwd,
Een dubb'le schimmenrij was neêrgezeten.
Geen stemmen meer, maar doffe zuchten slechts

Ontgleden aan hun bloedeloze lippen.
 Op aller voorhoofd paar'ld' t zweet des doods,
 En 't mager lijf, omkronkeld door een slang,
 Wrong rusteloos zich rond in duld'loos lijden.
 Niet aarzelde mijn tong, schoon 'k aangesist
 Door 't slangenpaar, geslingerd om haar troon,
 Aan Hela van mijn zending moest berichten.
 Tot antwoord zeide zij op hollen toon:
 "In Hel heerscht recht en onrecht slechts is veil;
 Indien gij waarheid spreekt, en Odiens kind
 Zoo rein was en zoo algemeen bemind,
 Dat hem geen oog in Asgaard of op aard'
 Het offer van een enk'len traan onthoudt,
 Dan keere hij naar Odiens koninkrijk.
 Doch is er ook maar één, dat weig'ren durft
 Zijn heengaan te beweenen, vruchteloos
 Is dan uw tocht geweest; in 't doodenland
 Moet Nanna's gade toeven." - Zoo sprak Hela,
 En in het rijk der ongenade bracht
 Ik ééne nacht aan Balders zijde door.
 Veel groeten gaf hij mij in 't afscheid meê
 Voor allen. "Tot een spoedig wederzien,"
 Was 't laatste wat hij zeide, en vol van hoop
 Verliet ik ijlings Hela's aak'lig hol.
 Wie, dacht mij, zou niet gaarne een' enk'len traan,
 Den zonnegod ten offer, willen plengen?
 Doch nauw was Sleipnier over 't glibb'rig goud

Der helbrug weder heengedraafd, of reeds
 Was een gedaante mij in 't oog gevallen,
 Die aan den weg ineengedoken neêr zat.
 Een Jotin scheen 't, holoogig, mager, oud.
 Aan haar moest ik het eerst mijn bede stellen. -
 Helaas! - Verdord, als 't saâmgerimpeld vel,
 Was 't mededoogen in 't versleten hart.
 “Gelijk om Loki Frikka traanloos treurt”,
 Zoo luidde 't antwoord, “zal Laufēja's oog
 Om Frikka's zonen weenen. Houde Hel
 Des blinden Hoders rijk geschenk”.’

Nog had

Hermoder niet voleindigd of een kreet
 Van zegevreugde welde uit Loki's borst:
 ‘Dank, moeder, dank, gij hebt uw zoon gewroken!’

Gekromd, verbleekt, een mensschenaar gelijk
 Door 't hemelvuur verbijsterd en verlamd,
 Bood thans het machtig, schitt'rend Asen-heir
 Een hartverscheurend schouwspel aan. Wie kon
 Het denkbeeld dragen nimmer, nimmermeer
 Den veelgeliefde weêr te zien? - De harp
 Ontviel aan Bragi's arm; ter aarde gleed
 Toors moker; in de sidderende hand
 Hield Balders zoon, Forsete, moeitevool
 Den rechterstaf nog op, en 't laatste woord
 Van troost verstomde op Frikka's valen mond.

Maar 't vreeselijkst om aan te zien was Odien:
 Den fieren nek geknakt, den stalen rug
 Gebroken, 't blonde haar tot zilverwit
 Vergrijsd, en op de weggezonden wang
 De grauwe kleur des doods. De vuurgod zelfs -
 Hoewel zijn oog van vreugde lichtte - had
 Den moed niet meer het gift van nieuwen hoon
 In 't diep gewonde hart te gieten. - Doch,
 Als de onverwinbare Oceaen, die steeds
 Den kop ten nieuwen aanval heft, ofschoon
 Zijn fierste golf, zoo even nog, op 't zand
 In macht'loos schuim uiteenstoof, hief zich ook
 Alvader weer vol majesteit omhoog,
 Greep Goengner aan, liet op de trouwe speer
 Den somb'ren blik een pooze peinzend rusten,
 Zwaaide om zijn hoofd haar eenmaal nog in 't rond,
 En wierp haar voor zijn troon in 't stof toen neder. -
 Een half gesmoorde kreet klonk aan zijn zij;
 En, 't ruischen in het dennenwoud gelijk,
 Wanneer de voorbô van het stormgeweld
 Door 't dichte loover van de kruinen strijkt,
 Omsuisde hem verward rumoer van stemmen.
 Alvader achtte 't niet, daalde in het veld,
 Trad voor den rechter, Balders zoon, en sprak:

'Noch Loki's straf, noch Odiens offer dus
 Bezweert de wraak der albeschikkenden. -

Ofschoon de ravengod in 't stof zich boog,
 Zij weigerden, de onwrikb'ren, wat ik bood:
 Het kostbaarst wat een vaderhart kan off'ren.
 En schoon hun oog de verste toekomst schouwt,
 Zij weigerden, de alwijzen, 't reddend woord
 Voor Odien uittespreken. - 't Levenslot
 Van Frikka's arg'loos kind, zij legden 't in
 Laufēja's handen, onverzoend en on-
 Vermurwbaar. - Lafheid ware 't langer nog
 Der eeuw'gen wet te looch'nen in haar werk. -
 Den vloek gelijk, die op den sterv'ling rust,
 Drukt loodzwaar op Alvaders wil de schuld,
 Brengt weedom over allen, die hij mint,
 Wendt ten verderve heen zijn beste streven,
 En sterft alleen met hem, wiens wrevelmoed
 Het aanzijn haar geschonken heeft. - Daarom,
 Roep ik u op Forsete, Balders zoon,
 Vóór 't woek'rend kwaad nogmaals een offer eischt,
 Gerechtigheid aan hem te doen geschieden,
 Wiens daad het onheil macht in Asgaard schonk.
 Moest Balder 't leven derven door mijn schuld,
 Zoo redde thans mijn dood het gansche rijk
 Der goden.'

Niemand waagde 't op te zien.
 Zelfs Loki's blik getuigde van ontzag,
 En duiz'lend sloot Forsete de oogen.

Lang

Verstoorde zelfs geen zucht de doodsche stilte.

Toen sprak de god des rechts op vasten toon:

‘Den mensch berechten de Asen; Odien richt
 De goón, maar wijst mij den verwatene aan,
 Die zóó hoog meent te staan, dat over 't hoofd
 Van d' Asen-vorst den staf hij breken kan?
 Wie moet bestraffen, passe op boete en schuld
 De maat van zijn gerechtigheid; doch wijst
 Mij aan, waarmede ik Odiens schuld bepaal,
 Wiens wil voor allen een'ge maatstaf is?
 Had ooit het kwade hem beheerscht, die in
 Den duist'ren kamp op aard' zijn hand den mensch
 Tot leiding heeft gestrekt naar licht en lust,
 Al 't leed der wereld woog' op hem alleen! -
 Waar' 't booze niet in hem gedelgd, die, om
 Der Asen wil naar hoogste wijsheid trachtend,
 Des levens lijden meêgeleden heeft,
 Des strevens strijden meêgestreden heeft,
 En alle driften in zijn borst liet kampen,
 Tot op haar graf des hemels vrede ontloek,
 Zijn dood zou nut'loos zijn, en al wat is
 Waar' voorbestemd ten ondergang in schuld. -
 Doch komt de menschheid met gebogen hoofd
 De wetten na des ondoorgrond'lijk wijzen,
 Ook 't Asen-oog doorschouwt den een'ge niet.

Wat vorm'loos lijkt, in Odien is 't voleinding,
 Wat kwaad ons schijnt, in hem is 't schoon en goed,
 Wat schuld ons dunkt, is slechts noodwendigheid.'

Zoo oordeelde Forsete, Balders zoon,
 En, als uit éénen mond, herhaalden de Asen:
 'Wat vorm'loos lijkt, in Odien is 't voleinding,
 Wat kwaad ons schijnt, in hem is 't schoon en goed,
 Wat schuld ons dunkt, is slechts noodwendigheid.'

Toch bleef een floers Alvaders blik verduist'ren.
 De grauwe baard zonk allengs dieper neêr,
 En amper hoorbaar prevelden zijn lippen:

'De reine viel, de booze zegeviert.
 Het kind moet boeten voor des vaders daad.
 "Hij keer", zei Hela, "als hij schuld'loos is."
 Zoo luidde 't recht, en boog voor reuzen-haat.
 Het goede wilde ik, onrecht bracht ik voort.
 Forsete sprak: "ik vind geen schuld in hem,"
 Toch viel door Odien 't edelst Asen-hoofd,
 En deed ik treuren, die mij dierbaar zijn. -
 Moet Asgaards vorst dan macht'loos als de mensch
 Het recht verkrachten, 't onheil woek'ren zien?....
 Geen antwoord vind ik meer.... mijn geestes-oog
 Blijkt vruchteloos in 't duister... wijsheid, wee,
 Hier is uw einde.'

Een plechtig zwijgen volgde. -

Dan 't weefsel van ons vreezen en ons wenschen. -
 Hier toeve Loki tot ik keer, en hem
 Ons beider vonnis konde. - Blijf ook gij
 Mijn ravenpaar; geen wereldkennis baat
 Op deze laatste reis. Vaartwel en wacht
 Mijn wederkomst op Liedskjalfs hoogen rug. -
 Doch eer ik ga, zij aan des eed'len lijk
 Voor 't laatst door allen eer bewezen. Ver
 In 't rond zendt boden uit: naar 't Wanen-rijk,
 Naar Jotenheim, naar Midgaard en naar 't land
 Der Alfén. Al wie Balder heeft bemind
 Aanschouw' nog eens zijn zonnig aangezicht,
 Voordat de vlam 't in rook heeft op doen gaan.' -

Van alle schepen ooit door Asen-kunst
 Gebouwd, was Balders Ringhoorn 't grootste en schoonste.
 Daarop werd thans van geurig dennenhout
 Een hooge mijt zorgvuldig opgestapeld,
 En uitgespannen 't breede, witte zeil,
 Dat diep geplooid, slap neêrhing langs den mast.
 Zoodra door Wali, Oller, Widar, Toor
 Dit alles in gereedheid was gebracht,
 Had van hun arbeid voor Alvaders troon
 Het viertal Asen lekschap gegeven,
 En, d' arm om Frikka's hals geslagen, had
 De ravengod hun zwijgend toegeknikt.

Toen was hij langzaam opgerezen en
 Naar Breidablik geschreden, liefdevol
 Zijn Frikka steunend, die, verteerd door 't leed,
 Met wank'le schreden aan zijn zijde ging. -

Zooals 't zijn moeder had bevolen lag
 Aan Balders zij' de trouwe Nanna neêr.
 Lang bleven mijmerend op 't heerlijk paar
 De goddelijken staren, hand in hand.
 Hun mede-lijden vond geen troostwoord meer.
 Slechts Odien sprak, bij Wali's binnentreên -
 Die hem de komst van Wanen en van Joten,
 Van Alfen en van menschen konden kwam -
 'Een kus voor 't allerlaatst,'
 en toen zijn mond,
 Nadat hij 's jong'lings voorhoofd had gekust,
 Ook Nanna's bleeke wang beroerde, zag
 Hij duid'lijk hoe ze in 't oog hem blikte, en, door
 Haar laatsten ademtocht gedragen, zacht
 Den valen lippen Balders naam ontgleed.

Vier goden droegen op een gouden schild
 De beide dooden heen naar Balders schip.
 Hen volgde 't eerst des jong'lings liefste ros
 Met alles, wat in zilver of in goud
 Aan Breidablik had toebehoord, beladen;
 En achter 't ros aan sloot de lange stoet

Van goden en godinnen, helden uit
 Alvaders Walhal en uit Midgaard saam-
 Gestroomd. - Vooraan reed Odien op zijn hengst,
 Melkwitten Sleipnir. Steigerend omgaf
 Den Asen-vorst de zwarte klepperschaar
 Der strijdbare Walkuren. Achter hem
 Kwam in zijn bokkenwagen Toor, omringd
 Door 't oov'rig Asen-heir te paard, gevolgd
 Door Freir, wiens kar de gouden ever trok,
 En door de schoone reeks van Walhals strijders. -
 Aan 't hoofd der vrouwen mende Frikka's hand
 Het dartel lossenpaar. Op 't zilv'ren zwijn
 Reed achter haar de blonde Freija. Dan
 Kwam Sief en eind'lijk heel de Asinnen-rij,
 Op wagens fonkelend van louter goud. -
 Een dichte drom van Midgaards dappersten:
 De Joten barrevoets hun knotsen torschend,
 De Wanen uitgerust met pijl en boog,
 De menschen gansch in leêr en staal gedost,
 Besloot den stoet, na 't talrijk Alfen-heir,
 Dat ongewapend was.

In 't ruime schip

Werd nu, zoodra de menigte aan de kust
 Was opgesteld in lange, dubb'le reeks,
 Het lijkenpaar met witte wade omhuld,
 Op 't geurend hout behoedzaam neêrgelegd.
 Al wat hun dierbaar was geweest, het ros,

Zoo vaak door Balders hand gestreeld, zijn kelk,
Door Nanna steeds gevuld, het spinrok, dat
Haar de uren kortte, wen zij Balders komst
Al zingende verbeidde, 't feestgewaad,
Ook 't kostbaar huisraad, dat, veel eeuwen lang,
In Breidablik hun beiden had gediend,
De wapens, die er wand en zold'ring sierden,
Bedolven onder bloemen werd het al
Ten prooi gegeven aan 't verterend vuur.

Toen echter Toor de rank geronde kiel
Naar 't water poogde neêr te duwen, bleef
Zij roerloos vast in 't oeverzand. Dra kwam
Hem Widar wel te hulp, doch ook vereend
Bleek al hun pogen ijdel; 't schip hield stand.
Nog and'ren snelden toe; het baatte niet;
Door 't bitter lijden was hun kracht verlamd.

Reeds blikten allen vragend Odien aan.
Reeds hief gebiedend hij de speer omhoog,
Als had zijn oog der Norne-hand ontwaard,
Die hem een teeken zond om 't treurig feest
Te staken, toen, gezeten op een wolf,
Een Jotin eensklaps door de schare drong,
Holoogig, mager, oud. Kalm reed zij voort,
Tot bij 't gevaarte, en blikte niemand aan.
Daar boog de wolf zich neder op den grond.

Zacht gleed zij van zijn ruigen rug in 't zand,
 Trad tooverspreuken murm'lend naar de kiel,
 Sloeg aan 't gebogen hout de ontvleeschte hand...
 En, snel, een pijl gelijk uit Ollers boog,
 Schoot in de zee het fiere vaartuig neder. -

Verbaasd had ieder 't werk der oude aanschouwd,
 Maar toen zij, op haar wolf gezeten, langs
 Alvader heen de schare weêr doorsnijdend,
 Een enk'len diepen blik in 't oog hem wierp,
 Greep deze, ontroerend, Frikka bij de hand,
 En stamelde zijn mond:
 'Laufeja.'

Doch

Reeds rolde een donderslag het luchtruim door.
 Zoodra van Ringhoorns dek de hamersteel
 Terugkeerde in de hand van Toor, rees uit
 Het geurig hout een dikke rookwolk op.
 Snel wierp er Odien nog zijn gouden ring
 In neêr. Toen zwol het statelijke zeil
 Door d' opgestoken wind; hoog sloeg de vlam
 Aan alle hoeken uit het harsig hout.

En op de weeke golven zacht gewiegeld,
 In 't grauwe nat de gouden vlammen spieg'lend,
 Dreef 't brandend godenschip naar 't wereldeinde weg.

Zang V.

Weêr zaten de Asen in den wijden boog
Rondom den wereltesch geschaard, waaraan
Laufeja's zoon nog steeds gebonden was,
Slechts vrij recht op te staan of langs den stam
Zich neêr te laten zinken in het zand.
Maar naast den zetel van zijn Balder stond
Ook Odiens richterstool nu onbezet
Lang was het al geleden sinds de klank
Van Sleipniers draf in 't luchtgesuizel werd
Vermengeld. Toch was nog geen zonnestraal
Door 't floers, dat tusschen aarde en hemel hing,

Bemoedigend tot Midgaard doorgedrongen.
 Zoodra in 't menschenland de donk're dag
 Een aanvang nam, vereende de Asen-schaar
 Zich op het ruime veld, en wachtte daar
 In plechtig zwijgen Odiens aankomst af.
 Zelfs Loki scheen verstomd, en staarde strak
 Naar 't zand, dat voor de plaats van Balders zoon
 Den indruk van Alvaders speer bewaarde.
 Wie vreesde als hij der Nornen runen, door
 Zijn heerschzucht steeds tot nieuwe hoop gespoord? -
 Doch eindelijk, nadat zoo meen'ge nacht,
 De machtigen weêr zwijgend had zien scheiden,
 Klonk in des bruggewachters luist'rend oor,
 Dat zelfs den grashalm groeien hoort in 't veld,
 Uit verre verte Sleipniers dubb'le draf.
 En amper had den goden 't hoorngeschal
 Alvaders wederkomst gemeld, of reeds
 Trad Odien naar hen toe, den breeden hoed
 Op 't hoofd, den blauwen mantel om de schouders.
 Fluks sprong nu Frikka op om aan zijn borst
 Het blonde hoofd te drukken..... doch een kreet
 Van schrik ontgleed haar mond; verwezen zonk
 Zij op haar zetel weêr terug, en snel
 Verbreidde zich van mond tot mond de mare:
 'Aan 't rechter oog is Odien blind!'
 Wel had
 Alvader nog gepoogd den lach, waarmeê

Hij Frikka's liefde had gewonnen, als
 De zonnestraal het wolkenfloers, den ernst
 Te doen verbreken, die sinds Balders dood
 Zijn lippen saâmgeloten hield; maar 't was
 Vergeefs geweest, en met den droeven blik,
 Welke aan zijn eenig oog ontstraalde, had
 Hij 't minnend hart als met een dolk doorboord.
 Vol afschuw riep de dondergod:

‘Wie heeft

Den moed gehad, o! vader, u 't gelaat
 Te schenden? Wijs den driesten man mij aan?’

‘Ja,’ klonk het uit den kring der goden ‘wijs
 Hem aan, hij heeft den dood verdiend!’

en reeds

Greep meen'ge vuist naar 't wapen aan de zij.
 Maar Odien deed met waardig handgebaar
 Hun drift bedaren, wenkte Toor de plaats
 Van Balder in te nemen, klom toen zelf
 De treden naar zijn zetel op, en sprak:

‘Geen vijand voegde leed aan Odien toe.
 Bracht hij een offer aan de Nornen-bron,
 Vrijwillig en in vrede schonk hij 't heen.
 Nu hoort, o, goden, wat Alvader is
 Weêrvaren. - Lang en lichtloos is de weg,
 Die naar 't verblijf der wijze zust'ren voert.

Door Hela's kille gangen leidt hij henen
Tot achter Hel, alwaar door Nornen-hand
De zware wortel van den wereldesch
Met heilig bronnewater wordt gedrenkt.
De jonkvrouw waakte bij de gouden brug,
De slangen sisten Sleipnier dreigend aan,
En Hela's hond spalkte aan het ijs'ren hek
Zijn kaken, rood van bloed, al blaffend open.
Maar onvervaard joeg hun de hengst voorbij,
En weldra viel mij Hela's hol in 't oog.
Mijn kind bezocht ik niet, ofschoon mijn oor
Zijn zuchten onderscheidde in 't droef gesteen,
Dat uit den duffen kerker drong. Snel reed
Ik voort, en draafde meen'gen langen nacht
Nog onverpoosd door kale heiden heen,
Eer Sleipnier stilhield op den heuveltop,
Waaronder Skoeld de heil'ge wetten grift.
Hier steeg ik af, en zong het runenlied,
Dat onverwijld den toegang oop'nen moest.
Toen wandelde ik den wentelenden weg
In diepe duisternis, totdat mijn oog
Het drietal zust'ren in haar grot aanschouwde,
Als door het kwijnend avondrood omstraald.
Dicht naast elkander zaten ze, in een kring
Om 't bor'lend watervlak der bron, terwijl
De breede wortel van den wereldesch
Zich achter haar, die 'k in 't gelaat kon zien,

Bedekt met runen, door 't gesteente heen
 Ten hemel hief. - Hier stierf dus 't heden tot
 Verleden, groeide 't eeuwig morgen aan;
 Hier werd tot daad 't geheimenis des levens,
 Dat alle wereldwijsheid nooit doorgrondt.
 Niet roerden zich de onsterflijken, wier rust
 Ik storen kwam. Mij tegenover zat
 Verandi, ravenzwart van oog en haar.
 Haar stem alleen weêrgalmde door de grot,
 De runen lezend, die haar Skoeld gereikt had.
 De grijze Oerd zag 'k aan haar linkerzij,
 Die nam de staven uit Verandi's hand,
 En liet ze zwijgend weêr in 't water neder.
 De derde, Skoeld, die blond van lokken was,
 En in wier schoot veel runenstaven rustten,
 Zag ik niet daad'lijk in het jong gelaat;
 Want onder 't rust'loos runensnijden hield
 Zij 't hoofd gebogen over 't spieg'lend vlak.
 Doch de ijzige ernst van Oerds versteend gelaat
 Deed in mijn aad'ren 't warme bloed verstijven.
 Haar noemde niemand moeder, niemand kind. -
 Lang duurde 't eer mijn lippen 't woord verliet,
 Dat aan mijn wil, een enkel oogenblik,
 De zust'ren onderwerpen moest; en toen
 Ik aan Verandi 't toegesproken had,
 Doorliep een koude huivering mijn leden.
 "Wie is 't, wiens woord Verandi's woorden kruist?"

‘Zoo vroeg ze op scherpen toon. “Nooit stoorde een stem
 Het eeuwig zwijgen, dat ons werk omzweeft”. -
 Een zwerver heette ik mij, dien wijsheids-dorst
 Door Hela's rijk gevoerd had naar haar grot,
 En die een weg zich kiezen wilde in 't leven.
 “Wend elders heen uw schreden”, sprak zij streng.
 “Wat is, mij is 't bewust, maar wist ge al wat
 Verandi weet, nog heette ik u niet wijs”. -
 Toen richtte ik mij tot Oerd. Zij keek mij recht
 In 't aangezicht, en zeide op doffen toon:
 “Kort is 't geheugenis der menschen; lang
 Herdenken Asgaards Asen; eindeloos
 Is Oerds herinnering. Maar roemdet ge al
 Uw weten even rijk, niet waart ge wijs.
 Der runen aanvang is der runen eind”;
 “Doch voor de tweede maal wierp nooit mijn hand
 Een zelfde runenstaaf in 't water neêr.
 Dus, wand'laar, wend u elders heen”. Nu vroeg
 Ik haar, die, runen griffend, neêrgebukt
 In 't wellend water blikte. Wederom
 Verging geruime tijd, voordat zij 't hoofd
 Verhief. Toen blikte ook zij mij aan en sprak,
 Terwijl haar mond een zonnig lachje omspeelde:
 “O! wand'laar waart ge wijs als Odien zelf,
 Uw wijsheid koos den weg des levens niet.
 Wel leest mijn oog al wat geschieden moet,

Doch wat ge wijsheid noemt, Skoeld kent het niet". -
 Dan leze ook ik in 't blinkend watervlak,
 Klonk eind'lijk barsch mijn stem, en ruime Skoeld
 Mij voor een oogenblik haar zetel. - "Nooit,"
 Was 't antwoord, "mag ook maar één enk'len blik
 "De Norne aan Midgaards heer in 't water gunnen.
 Want Odien sprak: den mensch blijve onbekend
 Het kommerrijke lot, dat hem verbeidt.
 Dwang deed mij spreken, zwijgen wil ik nu." -
 Niet zult ge zwijgen, Norne, want geen mensch
 Is hij, die vragend voor u staat. Het eind'
 Der Asen naakt, en 't is de ravengod,
 Die 't lot des levens wil aanschouwen in
 Het nijdloos spieg'lend vlak. Nu zwichtte zij:
 "Ja hij is Odien wel, die zoo durft eischen.
 Hem wijkt de Norne, zij 't met weezin, want
 Alvader wete 't: in de Nornen-bron
 Blijkt zelfs der Asen vorst niet straffeloos." -
 Zoo sprekend had mij Skoeld haar plaats geruimd,
 En naar den bronnerand getreden, zag
 Ook ik al wat geschieden moet.'

Hier zweeg

Alvader stil. Nog weigerde zijn tong
 Des hemels vreugd' voor immer te vergallen.
 Bekommerd blikten de Asen voor zich uit.
 Alleen Lufeja's zoon keek trotsch hem aan,
 En vroeg op tergend luiden toon:

‘Wat zaagt
 Ge van den vuurgod, vader?’
 Doch nu voer,
 Het hoofd ter zij van Loki afgewend,
 Alvader voort:

‘Ik zag den laatsten strijd. -
 Ontzettende aanblik! - Nacht lag over de aarde.
 Eerst woedden, door geen zomer afgedeeld,
 Drie winters in het menschenland, verderf
 En dood verbreidend tot aan 't wereldeinde.
 Een gure stormwind gierde door 't heelal,
 Ontwort'lend gansche wouden, onder ijs
 En doode sneeuw het vruchtbaar veld begravend.
 Een lange beving voer door Midgaard heen,
 En alle bergen stortten in elkaar.
 Toen stond de mensch, door honger voortgezweept,
 Het zwaard ter hand, van 't stervend haardvuur op,
 En zon op moord, aan 't wilde dier gelijk.
 Drie jaren stroomde 't bloed door beemd en bosch.
 De broeder wierp den broeder neêr, de zoon
 Viel door zijns vaders zwaard, geen band bleef heil,
 In opstand waren allen tegen allen.
 'k Zag speren blinken, schilden lichten, 't zwaard
 Op 't zwaard bloed-zweetend breken; stormtijd was 't
 En bijl- en wolfstijd; niemand wist meer van
 Erbarmen. - Daar brak Loki los, en nam
 De wijk naar 't land der Joten. Heimdaal rees

Aan Bifrost op, en driemaal droeg de lucht
Door 't wijd gewelf der negen werelden
Zijn helder hoorngeschal. Op 't Ida-veld
Kwam 't Asen-heir bijeen, ten kamp gerust.
De wereltesch begon te wankelen.
Het mensdome ging bij honderden het pad
Des doods, en krijschend plaande boven 't veld
De lijken-adelaar. - Nu trok aan 't hoofd
Van alle godenhaters Loki op
Naar de Asen-stad; en ons ter hulpe kwam
Uit elk van Walhals hoog gewelfde poorten,
Vijf honderd veertig in getal, een schaar
Van helden acht-maal-honderd dapp'ren sterk.
Weêr beefde 't aardrijk, Bifrost scheurde en brak,
De laatste strijd der Asen was begonnen. -
Al de onzen zag ik sneven, Odien 't eerst.
Het langst hield Heimdaal stand; met hem viel Loki.
De zee verzwolg het land; een zuil van rook
Rees naar den hemel op; het zonnelicht
Werd uitgedoofd; de starren vielen neêr;
In vlammen gingen Mid- en Asgaard op.
Daarna was 't nacht, stikdonk're nacht alom.
Reeds, dacht mij, had ik 't eind' der godenmacht,
Des levens ondergang aanschouwd, toen weêr
In 't midden van de bron een schemerglans
Door 't spieg'lend water drong, en voor mijn blik
Een nieuwe wereld uit de diepte steeg.

Frisch groen gelijk de voor'ge in lentedos,
En door een nieuwe zon gekoesterd, Ook
Een godenstad verrees, niet minder schoon
Dan Asgaard, en aan burgten even rijk,
Bewoond door Asen, die in 't hooge gras
De gouden schijven wedervonden, eens
Ons speeltuig, lang verloren thans. Zeer groot
Kwam mij 't getal der nieuwe goden voor;
Maar schoon met zwaard en speer een enk'le was
Gewapend, rijker scheen mij 't nieuwe heir
Aan wijzen dan aan helden. Op den troon
Zat wel een Odien, naast hem miste ik ook
Een Frikka niet, maar op Alvaders hoofd
Verving een doornenkroon den gouden helm.
Als wapentuig omsloot zijn hand een staf,
Een roode mantel hing om 't naakte lijf,
En op zijn pijnlijk bloedend aangezicht,
Kwam nooit een heil'ge glimlach meer te voorschijn.
Noch Toor, noch Tuur, noch Wali zag ik daar,
En wellicht was 't een waan, dat in den kring
Der peinzenden, die, kruisen in de hand,
Zacht prevelend Alvaders troon omringden,
Ik Balders zachte trekken wedervond.
Het hooge Walhal stond nog overeind,
Doch ook in Odiens heldenzaal zag ik
Geen helden meer. Daar zaten man en vrouw
En mijmering verloren naast elkaar,

En zweefden langzaam op de breede wieken,
 In smet'loos wit gewaad, een groene twijg
 Ter hand, Walkuren zingend rond. Geen blij
 Gekletter.....'

'Zaagt ge Loki, vader?' viel
 Laufeja's zoon hem in de rede. 'Zat
 Hij aan uw zijde neêr?'

'Niet aanstonds werd
 Ik hem gewaar, dien 'k in den hemel zocht
 De nieuwe goden dienend; maar op aard'
 Viel achter 't biddend neêrgebogen menschdom
 Mij dra een man in 't oog, wiens radde hand
 In runenschrift het werk zijns geestes maalde.
 Een spotter scheen hij, scherp van tong en koud
 Van hart. Als ieder menschenleven was
 Ook 't zijne kort van duur, maar toen hij viel,
 Een grijnslach op de lippen, was 't mij of
 In 't brekend oog ik Loki's blik herkende. -
 Het menschdom, dat die runenstaven las,
 Wierp van zijn troon den god des lijdens neder. -'

'Thans steeg er Loki op, niet waar?' riep bang
 En tartend tegelijk Laufeja's zoon
 Weêr uit. - Alvader schudde 't hoofd.

'Zoolang
 Er Asen zullen zijn in 't hemelrijk,
 Zal Loki nooit in Asgaard koning wezen.

Aldus ging 't voort: de goden rezen op,
 En stortten neêr; maar iedere Asen-schaar,
 Die uit de diepte voor mijn oog verrees,
 Was bleeker dan de vorige, totdat
 In ijle nevels Asgaard gansch verdween.
 Dit hield ik voor het eind' van al wat is.
 Slechts grauwe dampen rezen nog omhoog.
 Maar ziet, toch brak er licht weêr door dien mist,
 En nogmaals doemde een wereld voor mij op.
 Doch heerschte in Midgaard weêr de mensch, verarmd,
 Verdierlijkt, maar nog strevend als voorheen,
 In 't kort bestaan een god gelijk te worden,
 Tot puin vergaan was Asgaards burgtenreeks,
 En in de lanen vond mijn zoekend oog
 Geen enk'len Ase meer.'

'En Loki, vader?'

'Rampzaal'ge! Ja, ik heb uw beeld herkend
 In 't monster, dat aanbeden werd op aard'.
 Eerst doofde het den glans des levens uit,
 Hief toen de gouden zweep op der begeerte,
 En geeselde den mensch, meedoogenloos,
 Totdat zijn bloed door nijd verkankernd was,
 De krachtige den zwakkere besprong,
 Om aan diens leed zijn gloed te koelen, en
 De zwakke, tot vertwijfeling gejaagd,
 Zich strijdensmoede in Hela's armen wierp,

In 't sterven jam'rend: "lust des levens ... logen"! -
 Zoo scheen dan alles 't einde toch nabij.
 Reeds zag ik duizenden den tocht naar Hel
 Aanvaarden, toen een selle steek door 't oog
 Mij in de hers'nen drong. Snel trok ik 't hoofd
 Terug; doch 't was te laat. Voor immer had
 Mijn rechter oog zijn kracht en glans verloren.
 Niet straffeloos, had Skoeld gezegd, blikte zelfs
 Der Asen vorst in 't heilig water neder.
 Toch had ik reeds genoeg er in ontwaard.
 Ik zocht den uitweg weêr, en hoorde nog
 Verandi's scherpe stem verklaren: "Niet
 Aleer van banden Loki is bevrijd,
 Bevraagt een god de bron der Nornen weder." -

Een pooze zweeg Alvader peinzend stil,
 Hervatte dan:

'Zoo zullen de Asen dus
 Ten onder gaan, en Loki's haat is 't, die
 Hen vallen doet. Dan zal een nieuw geslacht
 In Asgaards burgten wonen, en weêr is 't
 Een Loki, die hun ondergang bereidt.
 Slechts met het leven eindigt ook die strijd.
 Zoolang de Nornen-bron haar wil verkondt
 In 't rust'loos spel der wisselende beelden
 Wordt nooit Alvaders schuld meer uitgewischt.'

Dus sprekend had zich met den donk'ren mantel
De ravengod het aangezicht omhuld,
En niemand waagde 't met een enk'len klank
Zijn smart'lijk zwijgen te verstoren. Als
Versteend bleef Frikka voor zich staren, en
De vuurgod zelfs weêrhiel de bange vraag,
Die telkens weder naar zijn lippen drong.

Maar eind'lijk lichtte Alvader 't hoofd weêr op,
Wierp met een fier gebaar den mantel af,
En 't was of in zijn oog de aloude moed
Weêr doorblonk, of zich op den straffen nek
Het effen voorhoofd hooger nog dan ooit
Te voor verhief, toen hij met vaste stem
Op held'ren, bijna blijden toon hernam:

'Geen vrees meer, Asen, voor der zust'ren macht
Een schijn is Nornen-wijsheid, Nornen-recht.
Gedachte- en wil-loos griffen zij haar runen,
Gedachte- en wil-loos laten ze in de bron
Gestadig de afgelezenen verzinken.
En welke macht in de ongepeilde diepte
Des levens beelden schept, den weg ons paalt,
Of 't haat of liefde is, die haar werk bestuurt,
Gerechtigheid of onrecht in haar woont,
Geen Odien en geen Norne, die 't doorgrondt.
Doch moge er tusschen goed en kwaad voor haar

Alleen in klank een ondescheid bestaan,
Haar een'ge wet het eeuwig leven zijn
Van elke daad door 't woek'ren van 't gevolg,
In 't Asen-rijk is, als van 't duister 't licht,
Van 't booze 't goed gescheiden. Zij de daad
Vergeven afgeperst door blinden drang,
En onbewust van schuld volbracht. Zoolang
Een Ase meer dan werktuig is van 't lot,
Kan 't vrije wenschen schuldig zijn, en moet,
Naar Asen-recht, de hand veroordeeld worden,
Die naar het kwaad zich strekt, schoon macht'loos of
Geboeid. Hem noem ik held, die in den strijd
Voor wat hem dunkt een heilig doel te zijn -
Al blijkt het ook een waan - met mannenmoed
Ten einde toe onwrikbaar heeft volhard.
De dapp're valt op 't slagveld kampend neêr,
Ook als de zegekans reeds hoop'loos staat;
De lafaard slechts zoekt in de vlucht zijn heil,
Of smeekt den vijand smaad'lijk om genade.
Heeft Skoeld den ondergang der Asen reeds
In runen neêrgegrift, zij weert ons niet
Den heldendood, met roem bedekt, te sneven;
En schooner dan in 't segevieren straalt
In 't sterven eens der Asen heldentrots! -
Den mensch, wiens nek tot slaafsche dienstbaarheid
Geen macht op aard' heeft kunnen buigen, beidt
Een eereplaats in Walhal aan den disch;

Heeft in het Asen-hart de vrije wensch
 Den strijd doorstaan met wat een kwaad ons schijnt,
 Dan vlechten Midgaards meesters in hun lied
 Voor de Asen eens den schoonsten eerekrans! -
 Nu hoort, hoe thans gehandeld worden moet:
 In Balders plaats stuur' dagelijks zijn zoon
 Den gouden zonnewagen over de aard',
 En aldus zij des levens glans hersteld.
 Gij, Toor, grijp Narwi aan, en dood het kind;
 Want verder plante 't kwaad zich niet meer voort.
 Ten slotte zij Laufēja's wreev'le zoon
 Met Narwi's darmen aan 't graniet gehecht,
 Een giftige adder boven 't rosse hoofd
 Door Skadi aan 't gesteente vastgeklonken.
 En, als de zwadder op zijn lichaam druipt,
 Dan lijde hij, die lijden deed, dan leer'
 Hij voelen, die gevoelloos was, en zoo
 Zij Balders dood gewroken, 't eind' vertraagd
 Van 't Asen-rijk.'

Dus luidde Alvaders vonnis;
 De goden deden naar zijn woord. Terstond
 Bracht uit den stal Forsete 't hengsten-span
 Te voorschijn, dat geen and'ren meester nog
 Dan Balder had gekend. Met vaste hand
 Trok nu de jongeling de teugels aan,
 En over Bifrost rolde weêr de zon
 Sinds langen tijd voor 't eerst in 't oude spoor.

Intusschen was, door ééne slag van Toor,
Het levenslicht van Narwi uitgebluscht,
En met de darmen van zijn ingewand,
Werd Loki aan drie blokken van graniet,
Eén achter 't hoofd, één achter beide voeten,
Eén in den rug door de Asen vastgeknoopt.
Terzelfder tijd smeedde aan de grauwe rots
Tiassi's dochter, sterke Skadi, die
Haars vaders dood te wreken had, een slang
Uit Midgaards wouden boven Loki vast.
En toen den nijdig opgesperden muil
In taaie druppels 't eerste slijm ontliep,
Borst in gejubel 't heir der Asen los.
'Werp thans uw zwadder naar de goden uit!'
Riep Tuur in 't oor des machtelozen, 'maar
Wend dan naar boven eerst den mond, en neem
't Geschenk aan dat van zusterlippen vloeit.'
'Juicht Asen!' klonk Toors forsche stem. 'Gered
Is Asgaards heil'ge vrede! Menschen juicht!
De booze Loki is onmachtig nu,
En Odiens lach keert om zijn lippen weder!
Trekt naar Bilskirnir op, o! goôn, en lescht
Uw dorst aan Toors in 't ijs gekoelde mede,
Den ravengoed ter eer, die 't heilig recht
Gehandhaafd heeft en wraak voor Balder nam!'

Al juub'lend trok de vroolijke Asen-schaar

Naar Toors gastvrije burgt, en bij den kelk,
Met pas gebrouwen drank gevuld, vergat
Het zorg'loos hart de toekomst en 't verleden. -

Slechts Odien had niet meêgejuicht, en ging
Ook naar Bilskirnir niet ter feestvreugde op.
Lang bleef hij achter bij de rots, waaraan
Door 't juichend Asen-heir Laufeja's zoon
Der wreedste folt'ring prijs gegeven was,
En blikte zwijgend naar zijn zwijgend kind.
Toen wendde hij zich langzaam af, verliet
Het eenzaam veld, en sloeg den bergweg in,
Die naar de zaal met zilv'ren dak geleidt,
Waar Liedskjalf prijkt, des hemels hoogste troon. -

Verlaten was 't ook daar, want om den disch
In Toors Bilskirnir zat de gansche schaar
Van goden en godinnen samen. Toch
Viel door de hooge poort, van verre reeds,
Hem naast zijn zetel een gedaante in 't oog,
Die, op een speer geleund, zijn komst verbeidde.
't Was Frikka, dat zeide aanstonds hem zijn hart,
En weldra had zijn blik haar oog herkend,
Het lichtend blauwe, dat zoo vaak een lach
Hem om de lippen had getooverd, en
Met nieuwen moed 't vertwijflend hart gestaald.

‘Waarom?’ dus riep hij naderend haar toe,
 In de eenzaamheid hier Odien afgewacht,
 De wreede, die u 't moederharte brak,
 Terwijl, om Loki's straf te vieren en
 De wraak voor Balders dood, in Toors paleis
 De goden zijn vereend?’

‘Mijn lach is dood;
 Mijn tranen zijn verdroogd; geen plaats is meer
 In Frikka's ziel voor blijdschap noch voor smart.
 Hij was mijn doel, mijn troost, mijn vreugde, en schoon
 Zijn hart des lafaards vrees nooit heeft gekend,
 Zwak als het was door liefde en mededoogen,
 Zocht vaak het steun nog aan mijn moederborst.
 Een trouwe, forsche zoon rest aan mijn liefde;
 Maar is zijn arm geweldig, krachtig ook
 Is 't hart, dat in zijn boezem klopt, en bij
 Zijn Sief ontbeert hij licht de moederzorgen.
 Geen and're taak blijft dus voor Frikka meer,
 Dan waardig Odiens vrouw te wezen. Hem
 Kan 'k steunen, want ook Odiens sterke ziel,
 Zij werd verweekt door smart'lijk medelijden.
 Zijn streven deelen wil 'k ten einde toe;
 En roept hem eenmaal Heimdaals hoorngeschal
 Ten allerlaatsten kamp, dan treffe ook mij
 Des vuurgods zwaard op 't veld aan Odiens zijde.’

Zoo sprak Alvaders gade op vasten toon,

Terwijl zij Goengner in de hand hem drukte.
 Diep drong zijn blik nog eenmaal in haar oog,
 Toen sloeg hij d' arm haar om de schouders heen,
 En zeide slechts: 'mijn Frikka, kom.'

Te saâm'

Besteeg het god'lijk paar den hoogen troon,
 En, hand in hand, geen vreugde meer in 't hart,
 Maar ook geen vrees verbeidden zij:..... het einde. -

Onnutten tegenweer had Loki niet
 Geboden. Trotsch en tartend, één voor één,
 De goden recht in de oogen kijkend, had
 Hij zwijgend Odiens vonnis aangehoord,
 De lip minachtend opgekruld. Geen klacht,
 Geen zucht was aan zijn mond ontglipt; geen haar
 Had aan zijn oog getrild, toen Narwi viel,
 En met denzelfden blik vol trots en hoon,
 Hetzelfde tergend, onverwin'lijk zwijgen,
 Had hij 't gejubel van de goden en
 Alvaders spraak'loos afscheid tot het laatst
 Weêrstaan. Doch nu hem uit des monsters muil
 't Venijn op 't lichaam nederdroop, weêrhiel
 In de eenzaamheid zijn mond de klachten niet,
 Die woede en pijn ontlokten aan zijn borst:

'Dat is dus Odiens goddelijk erbarmen!
 O! kon een vonk verweeken 't hard graniet,

Mijn arm zijn banden scheuren, bij den strot
 Greep ik het slijm'rig ondier vast, en hield
 Zijn kop recht boven Frikka's legersteê,
 Wanneer ze aan Odiens borst den slaap geniet.
 Leed door mijn pijl zijn liev'ling zulk een smart?
 Leed ooit een mensch op aard' door Loki's hand
 Als thans door Odiens wil zijn eigen zoon?
 "Een schijn," zoo sprak hij, "is der Nornen recht."
 Alsof rechtvaardigheid in 't Asen-rijk
 Iets anders dan een schijn ooit waar' geweest!
 Beeft Asen, als de dag zal komen, dat
 Mijn arm zijn boeien slaakt; doch wee, nog hecht
 Zijn Narwi's darmen; vrucht'loos wringt mijn pols
 Zijn rond; de taaie band snijdt dieper slechts
 In 't vleesch. - En niemand, die te hulp mij snelt!
 Waar is uw moed, o, vijanden der goden?
 Op Joten, Wanen, op! Maakt Loki vrij,
 En wraak verschaft hij u op 't Asen-heir,
 Dat voor Alvaders troetelkind, den mensch,
 Gransch Midgaard aan uw oppermacht ontroofde! -
 Ach! dwaze hoop on lang verdrukte kracht!
 Wie hield voor 't recht met Loki stand? Wie dorst
 In Odiens oor de waarheid klinken doen?
 O! vader, hadt ge mij als zoon erkend,
 Uw eerstgeboor'ne op Liedskjalf, u ter zij,
 Een eerezetel toegestaan, hoe rein
 Waar' immer nog der Asen vrede en vreugde.

Doch dienaar slechts mocht ik den goden zijn,
 Wantrouwend moest de mensch mij schuwen, en
 In stee van liefde wektet ge mijn haat.
 En daarvoor druipt mij gift thans op den rug!
 Siguun, Siguun! Ach! waart ge hier! Uw hand
 Kon 't zweet mij van het voorhoofd wisschen, troost
 In zulk een marteling mij biên. Maar ook
 Uw vrijheid hinderde den ravengod.
 Ofschoon geen bloed aan uwe handen kleeft,
 Ook u sloeg 't Asen-recht in boeien. Stil:
 Een voetstap nadert - Wie kan 't wezen? Zou 't
 Alvaders Frikka zijn, die 't voorwerp van
 Haar haat, nu 't macht'loos is, bespotten wil?'

'Siguun is 't,'

Klonk het naast hem uit de rotsen.

'Alvaders mededoogen zond mij hier,
 De moeder van uw Narwi.... mij.... Siguun....
 Of spreek ik in den slaap, en was 't een droom
 Dat kleine Narwi in mijn armen lag?....
 Wat was zijn schuld? Wat kan een kind misdoen,
 Dat met den dood gestraft moet worden? Neen,
 Hij leeft, niet waar? Mijn Narwi is niet dood.
 Toor nam hem naar Bilskirnir mede.'

'Vrouw

Wat kalt ge nog? Vermoord is 't wicht! Vermoord
 Omdat het Loki vader noemde! Ha!

'k Verzuimde u 't Asen-recht te leeren. 't Kind,
 Door Frikka's liefde eens aan uw borst gelegd,
 Werd u door Frikka's haat ontnomen! Slechts
 Een speeltuig zijt ge in Asen-hand.'

Verdwaasd

Keek hem Siguun in de oogen.

'Buiten is

Mijn lieveling. Ik weet het immers wel.

Hij speelt in 't zand, vlak voor de deur.'

'Siguun!

Siguun!' bad Loki heesch van drift, 'houd op!

Is 't niet genug, dat onder 't vlijmend wee

Mijn lijf zich wringt? Moet ge ook tot waanzin nog

Mijn geest met uw visioenen zweepen? - Wel

Vermoord is 't kind; ik zeg het u: vermoord!

En met zijn darmen werd ik vastgehecht

Aan 't hard graniet. Zie toe, en twijfel nog!'

Al schoot er eensklaps, en voor 't laatst, een straal

Van licht door 't duister heen, dat langzaam op

Haar denken neêrzonk, sprong, met vlamvend oog,

Siguun naar Loki toe, drukte op zijn mond

En op zijn banden kussen heet van haat,

En riep toen uit:

'Ik kende u niet, mijn held.

Nooit las ik in dit ijzersterke hart.

Maar thans begrijp ik wat ge leedt, welk vuur

'Uw ziel verkankerde. - Mijn levensglans,
 Mijn schuld'loos kind, zij roofden 't! - Haat alleen
 Voelt nu mijn hart, en nacht is 't in mijn geest. -
 Een gouden schaal gaf Frikka mij om 't gift
 Van 't ongedierte in op te vangen. Zie,
 Mijn arm is krachtig; onder 't slangenhoofd
 Houdt onvermoeid hij 't bekken vast. En zijn
 Uw banden eens gesleten op de rots,
 Is Loki vrij naar 't reuzenland gevluht,
 Dan keeren wij naar 't heilig Asgaard weêr,
 Met allen, die de goden leerden haten,
 Omdat zij trouw'loos zijn en ongerecht.
 Dan voert ge hen, die, tot vertwijfeling
 Gejaagd, het leven moede, een laatsten lust
 In 't lijden van hun meesters vinden en
 In d' ondergang van wat hun god'lijk scheen,
 Ten strijde tegen 't machtig Asen-heir.
 En juichen zal mijn mond als Odien valt,
 Als ik in stroomen bloeds mijn heeten dorst
 Naar wraak kan lesschen!'

Boven Loki's hoofd

Hield aldus sprekend zij den schaal omhoog,
 En roerloos bleef het bekken toen zij zweeg.
 Maar ras verdoofde nu in 't starend oog
 De laatste flikk'ring van haar geest, en slechts
 Met lange tusschenpoozen bracht haar mond
 Nog murmelend den naam van Narwi uit. -

Een zucht ontwelde aan Loki's borst, terwijl
't Venijn in 't bekken langzaam nederdrupte.

'O! zalige verademing. - Wel ken
Ik daaraan weêr Alvaders teeder hart.
Eerst werpt zijn overmacht den vijand neêr,
Dan reikt hij met erbarmen hem de hand.
Wat beter ongedaan gebleven waar',
Volbrengt hij zorgeloos ten einde toe,
En op de fout volgt aanstonds diep berouw.
Hij schiep den mensch ten prooi aan doelloos lijden.
En schonk hem dan tot troost een ijd'len waan. -
Doch, wee! Het bekken loopt al over! Weêr
Vloeit branden gift in stralen langs mijn rug!
Giet uit, Siguun, giet uit!

Snel goot Siguun

Den dikken zwadder uit de gouden schaal;
Maar toen de slang op 't onbeschutte lijf
Haar slijm liet druipen, wrong met zulk een kracht
Zich Loki in zijn boeien rond, dat door
De gansche rots, welke Asgaards burgten droeg,
Een rilling ging, die tot in Midgaard drong,
En 't aardrijk bersten deed met diepe spleten.
Een reeks van beelden zonder samenhang
Joeg aan zijn geestes-oog in wilde vaart,
Als door de pijnen opgezweept, voorbij,

En van zijn lippen klonk het zinneloos:

‘Wie durft mij Loki noemen? Odien ben 'k,
 Der Asen vorst, en Liedskjalf is mijn troon.
 Siguun, ge zijt het waard op Frikka's plaats
 Als koningin in 't godenrijk te heerschen.
 Zie de Asen liggen u te voet; de mensch
 Buigt ginds op aarde 't hoofd aanbiddend neer. -
 Toch moet ge vallen. Loki naakt. Zijn macht
 Is groot, zijn leger rukt op Bifrost aan.
 Nu sidd're de Asen-stad! In vlammen gaat
 Zij op! - Siguun, zij lekken aan mijn troon,
 Zij branden tot in 't merg van mijn gebeente!
 Siguun, Siguun!’ -

Eerst toen de schaal zijn hoofd
 Op nieuw beschermd, kwam de kalmte weêr
 In Loki's geest, en klaagde hij:

‘Neen, neen,
 Siguun; nooit ziet mijn oog u aan mijn zij,
 Als Asgaards koningin op Frikka's plaats.
 Wel overwonnen is Laufeja's zoon.
 Toch heeft hij u gewroken, moeder! Heen
 Is Frikka's trots en Odiens lieveling.
 Aan 't machtig hart knaagt de adder van 't berouw
 Met nooit te stillen honger; en wat eens
 Voor Odien Asgaards schoonste bloesem was:
 Een kus van Frikka's lippen, nimmer meer

Durft hij dien afteplukken! - Wee, Siguun,
 Reeds loopt de schaal weêr over! Kokend lood
 Drupt op mijn slapen neêr! O! bitt're hoon,
 Juist op de plek waar Odiens gouden helm
 Mij eenmaal 't voorhoofd drukken moest! - Siguun
 Siguun, tot in de hers'nen brandt mij 't gift! -
 Op, menschen, Joten, op! De wereltesch
 Begint te wank'len. 't Eind' der Asen naakt.
 Ook 't onze. Lafaard, vreest ge 't einde? Ha!
 Verandi moet zich haasten. Sneller nog
 O, Norne! Wijsheid, recht, 't is alles schijn!
 Uw gansch gewrocht, straks stort het in elkaâr!
 O! duldelooze smart! Te wapen, Heimdaal!
 Mijn ziel snakt naar den dood. Genoeg, genoeg
 Geleden!.... Ach! zoo is 't weêr goed, Siguun.
 Uw taak is zwaar en nimmer wacht u loon.
 Alvader zelf las 't in de Nornen-bron,
 En nut'loos is het tegen haar te kampen.
 Het onrecht heerscht in Asgaard en op aard',
 En heerschen zal 't zoolang er Asen zijn.
 O! dwaze mensch, bedrogen door zijn lach,
 Buigt ge u aanbiddeend voor Alvader neêr,
 Den schepper van uw gansche ellende, en voor
 Zijn zoon slaat ge angstig op de vlucht, hoewel
 Mijn hand uit alle smart u redding bood.
 Bid dan en lijd, totdat Verandi's stem
 Skoelds runenschat ten einde heeft gelezen,

Of tot u 't lijden wijzer heeft gemaakt,
En gij haar dwingt de laatste runenstaaf
Terstond voor de and'ren afteroepen. Ha!
Dan ware 't snel met de Asen-macht gedaan!
Geduld, o goôn! nog leer ik eens den mensch
Den lust des levens en den troost des doods
Ter rechter tijd en vrij zich te verschaffen.
Niet eeuwig is de band, die hier mij bindt!
't Was Loki, die u machtig maakte; 't zal
Ook Loki zijn, die u ter aarde werpt!
O! dwaas verlangen eens op Odiens troon
In Balders plaats te willen heerschen! Neen,
Naar hoog'ren prijs strekt zich mijn hand thans uit.
'k Benijd u niet, o! Asen-heerschappij!
Veel grooter is mijn macht; van eeuwigheid
Tot eeuwigheid werp ik in 't stof u neêr!
Te voorschijn rechtelooze kracht, die, in
De bron der Nornen sluim'rend, al wat is
Het aanzijn hebt geschonken, naar uw wil
Het leven stuurt, en 't god'lijk oog verblindt,
Dat in uw duist'ren schuilhoek door wil dringen!
Geen and'ren vijand acht ik mijner waard!
Giet uit, Siguun, giet uit de volle schaal!
Nu druipt mij 't gift in de oogen, vloeit mij langs
't Gelaat, en lekt mij langzaam in den mond!
Hoor! - Asgaard trilt als aan de rots ik ruk.
De Nornen zie 'k verbleeken in haar grot,

De vorst der Asen wankelt op zijn troon!
Geen smart kan Loki overwinnen! Al
Wat is, eens breekt het door mijn hand, en.... valt!’

Zoo brult de vuurgod als Siguun de schaal
Een oogenblik verijdert van zijn hoofd.
En telkens als, van pijn zich wringend, hij
’t Gesteente schudden doet, beeft op zijn rots
Het eeuwenheugend Walhal, siddert de aard’,
En rolt een doffe donder door ’t heelal.
Dan rillen de Alfen in hun bergen, valt
De mensch bevreesd zijn vijand aan de borst,
En dringen om Alvaders hoogen troon
De goden huiv’rend samen. - Odien slechts
Blijft onvervaard, en zorgend wijlt zijn blik of aarde.

EINDE.